

Vergaderjaar 2013–2014

33 988

Wijziging van enkele wetten van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (Verzamelwet SZW 2015)

Nr. 3

Het advies van de Afdeling advisering van de Raad van State wordt niet openbaar gemaakt, omdat het zonder meer instemmend luidt/uitsluitend opmerkingen van redactionele aard bevat (artikel 26, vijfde lid, van de Wet op de Raad van State)

MEMORIE VAN TOELICHTING¹

I. ALGEMEEN

§ 1. Inleiding

Dit wetsvoorstel wijzigt een aantal wetten op het terrein van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (SZW). De wijzigingen betreffen met name het gebied van de socialezekerheidswetgeving. Tevens zijn enkele wijzigingen van hoofdzakelijk technische aard op de terreinen van arbeidsverhoudingen, arbeidsomstandigheden en kinderopvang opgenomen. Het wetsvoorstel behelst onder andere wijzigingen die voortvloeien uit door het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) en de Sociale verzekeringsbank (SVB) aangedragen knelpunten in de uitvoering. Daarnaast zijn wijzigingen opgenomen die voortvloeien uit de Wet werk en zekerheid en de wetsvoorstellen Invoeringswet Participatiewet (Kamerstukken I 2013/14, 33 161, A) en Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten (Kamerstukken I 2013/14, 33 801, A). Het gaat hierbij om tekstuele aanpassingen, technische verbeteringen en verheldering van bepaalde punten. Tot slot dienen enkele voorstellen ter verduidelijking en nadere invulling van eerder gemaakte beleidskeuzes en het herstellen van omissies.

Met de voorgestelde wijzigingen worden geen substantiële beleidswijzigingen beoogd. Het wetsvoorstel behelst derhalve enkel zogenoemd «klein beleid». Hiermee voldoet het wetsvoorstel aan de drie criteria die de regering in de brief van 20 juli 2011 heeft gesteld aan verzamelwetgeving, namelijk onderlinge samenhang, geen omvangrijke en complexe onderdelen en geen politiek omstreden inhoud (Kamerstukken I 2010/11, 32 500 VI, M). Het wetsvoorstel heeft in beperkte mate financiële gevolgen voor de Rijksbegroting, aangezien slechts een onderwerp, namelijk uniformering van wachttijden verhoging WAO-uitkering, financiële consequenties heeft. De financiële consequenties van dit onderwerp worden beschreven in de artikelsgewijze toelichting. De kleine beleidsmatige wijzigingen worden hieronder kort per onderwerp toegelicht. In

¹ De oorspronkelijke tekst van het voorstel van wet en van de memorie van toelichting zoals voorgelegd aan de Afdeling advisering van de Raad van State is ter inzage gelegd bij het Centraal Informatiepunt Tweede Kamer.

het artikelsgewijze deel van de memorie van toelichting wordt nader ingegaan op de verschillende wijzigingsvoorstellen.

Herleven werknemerschap

In de Werkloosheidswet (WW) zijn bepalingen opgenomen over het behouden, herkrijgen en hergeven van de hoedanigheid van werknemer. Dit is van belang voor het recht op en de hoogte van de WW-uitkering. Het gaat om de situatie waarin een WW-gerechtigde werkzaamheden gaat verrichten als niet-werknemer. In een uitspraak van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) van 8 augustus 2012 (ECLI:NL:CRVB:2012:BX4015) wordt het bestaande uitvoeringsbeleid doorkruist. De CRvB stelt dat het gedeeltelijk hergeven van het werknemerschap niet mogelijk is. Het hergeven van werknemerschap is alleen mogelijk indien iemand geheel en definitief stopt met de werkzaamheden buiten dienstbetrekking. Het verrichten van overige niet verzekeringplichtige arbeid (wat ook kan gaan om zeer kleine, tijdelijke opdrachten) wordt hierdoor ontmoedigd. Om dit te voorkomen, wordt voorgesteld de regelgeving aan te passen. Een betrouwbare inschatting van de financiële effecten is niet mogelijk vanwege afwezigheid van afdoende gedetailleerde informatie. In de begroting wordt geen effect op de uitkeringslasten opgenomen. Hiermee wordt ervan uitgegaan dat het totaal aan opwaartse en neerwaartse effecten zich uitmiddelt. Het financiële risico is daarbij beperkt, voornamelijk gegeven de beperkte doelgroep (circa 12 duizend personen per jaar die potentieel extra beroep op WW doen). Zie artikel XI, onderdelen B en C, onder 2.

Verplicht herzien van de uitkering bij fraude in IOAW en IOAZ

Met de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving is in de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers (IOAW) en de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen (IOAZ) bepaald dat het college verplicht is een ontvangen uitkering terug te vorderen indien de belanghebbende daarmee heeft gefraudeerd. Er is niet expliciet geregeld dat de door fraude ten onrechte verstrekte uitkering ook moet worden herzien of ingetrokken, zoals dat wel is gedaan in de Wet werk en bijstand (WWB). Om hier geen misverstand over te laten bestaan, wordt voorgesteld om deze verplichting ook op te nemen in de IOAW en de IOAZ. Zie de artikelen XVIII, onderdeel B, en XIX, onderdeel B.

Uniformering wachttijden verhoging WAO-uitkering

Deze wijziging wordt voorgesteld om de wachttijden te uniformeren voor de verhoging van de WAO-uitkering bij toegenomen arbeidsongeschiktheid en samenloop van WAO-uitkering met ziekengeld ingevolge de Ziektewet (ZW) of recht op loondoorbetaling bij ziekte. De verkorte wachttijd van vier weken die voor deze groepen geldt, wordt verlengd naar 104 weken. Deze aanpassing betekent een belangrijke vereenvoudiging van de uitvoering door het UWV. De verkorte wachttijd blijft bestaan voor WAO-ers die daarnaast geen recht hebben op een ZW-uitkering of loondoorbetaling bij ziekte. Zie de artikelen XXIV, onderdelen A, B, C, D, E en G, XXIX, XXXVI, onderdeel E.

Aanpassen aan elektronische dienstverlening

Met de wijzigingen van de Wet op de loonvorming, de Wet op het algemeen verbindend en onverbindend verklaren van bepalingen van collectieve arbeidsovereenkomsten, de Wet verplichte deelneming in een bedrijfstakpensioenfonds 2000 en de Wet verplichte beroepspensioenre-

geling, wordt de formeel wettelijk vereiste basis gecreëerd om het bestuurlijk verkeer rond verplichte cao-aanmeldingen, verzoeken om algemeen verbindend verklaring van cao-bepalingen en verplichtstellingsaanvragen van bedrijfstakpensioenfondsen en beroepspensioenregelingen, alsmede aanvragen om individuele ontheffingen daarvan, volledig langs elektronische weg te laten plaatsvinden.

De Wet SUWI wordt zodanig aangepast dat ook voor andere wetten dan de WW digitale dienstverlening kan worden ingevoerd. Met de aanpassing wordt een juridische grondslag gegeven voor verplicht elektronisch verkeer tussen het UWV en de klant en vice versa en de wijze waarop het elektronische berichtenverkeer plaatsvindt. Voor de burgers betekent dit een efficiëncyslag. Ze hoeven niet meer naar een vestiging, maar kunnen thuis hun zaken regelen. Op het uitgangspunt van volledig elektronisch verkeer kunnen onder omstandigheden uitzonderingen worden gemaakt.

Volledig elektronisch verkeer verhoogt de bestuurlijke efficiency, en valt binnen het Rijksbrede streven om bestuurlijk verkeer zoveel als mogelijk langs elektronische weg te laten verlopen. Zie de artikelen XXVI, onderdelen B en C, XXVIII, XXX, onderdeel B, XXXI en XXXII.

Opnemen van hoofdelijke aansprakelijkheid in de Participatiewet voor de bestuurlijke boete

In de WWB bestaat al een bepaling dat wanneer bijstand ten onrechte aan een gezin is verleend, deze kan worden teruggevorderd van alle gezinsleden en dat deze gezinsleden daarvoor hoofdelijk aansprakelijk zijn. Op verzoek van de gemeenten wordt voorgesteld in de Participatiewet de hoofdelijke aansprakelijkheid ook uit te breiden tot de betaling van de bestuurlijke boete in geval van gezinsbijstand. Zie artikel IX, onderdelen G en K.

Dwangbevel bij verhaal eigenrisicodragers

Bij eigenrisicodragerschap in de ZW en de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) kan het UWV de ZW-uitkering en de werkhervattingsuitkering gedeeltelijk arbeidsgeschikten (WGA-uitkering) namens de eigenrisicodragers uitbetalen aan de uitkeringsgerechtigde. De kosten hiervan worden verhaald op de eigenrisicodragers. Indien de eigenrisicodragers het bedrag niet betaalt aan het UWV, moet het UWV een procedure starten bij de rechter voor het verkrijgen van een executoriale titel tegen de eigenrisicodragers, dan wel, indien een garantie is gesteld, een beroep doen op de garantie bij de bank of verzekeraar die de garantie heeft gesteld. Een procedure brengt hoge invorderingskosten met zich mee. Voorgesteld wordt om het UWV de bevoegdheid te geven tot het uitvaardigen van een dwangbevel ter executie van een verhaal op een eigenrisicodragers, zoals dit reeds mogelijk is in de WW. Zie de artikelen XXXIII, onderdelen A en D, en XXXVI, onderdeel D.

Aanpassing Wet Ziekteverzekering BES

Tot 1 januari 2014 werd gekeken of iemand zich al eerder wegens dezelfde ziekteoorzaak had ziek gemeld. Was dat het geval en was sindsdien twee jaar verstreken, dan werd de uitkeringsaanvraag voor het ziekgeld afgewezen of het ziekgeld beëindigd. De lengte van de ziekteperiode – en dus eventueel weer arbeidsgeschikt zijn in de tussenliggende periode – was hierbij niet relevant. Dit kon leiden tot ongewenste uitkomsten. Met de voorgestelde wijziging wordt verduidelijkt dat het uitkeringsrecht pas wordt beëindigd, indien er sprake is van arbeidsongeschiktheid wegens ziekte die twee jaar onafgebroken duurt. Indien de werknemer op enig moment binnen de tweejaarsperiode weer is hersteld,

geldt de lopende ziekteperiode als beëindigd. In geval van een nieuwe melding begint de tweejaarsperiode weer opnieuw te lopen, ook als het dezelfde ziekte(oorzaak) betreft, tenzij deze nieuwe ziekmelding plaatsvindt binnen vier weken na het einde van de eerdere ziekteperiode. In dat geval worden deze ziekteperiodes samengeteld voor de berekening van de tweejaarsperiode. Zie artikel XXXV.

Aanpassing Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen

Er is in de praktijk behoefte aan de mogelijkheid dat meerdere voorzieningen voor gastouderopvang gevestigd kunnen zijn op het woonadres van een gastouder. Met de voorgestelde wijziging wordt hierin voorzien. Zie artikel XX, onderdeel A.

Verder wordt met ingang van 1 januari 2014 geen gebruik meer gemaakt van de mogelijkheid om categorieën van buitenlandse kinderopvanginstellingen aan te wijzen voor gelijkstelling. Daarom kan die mogelijkheid in de wet vervallen. Zie artikel XX, onderdeel E.

Wet op de loonvorming

De uitzondering in de Wet op de loonvorming betreffende de toepasselijkheid van genoemde wet op personen, aan een onderwijsinstelling werkzaam, wier arbeid bestaat in het geven van onderwijs, wordt ongedaan gemaakt, omdat deze niet meer actueel is. Dit is aangekondigd in de beantwoording van Kamervragen over de rechtsgeldigheid van onderwijscao's (Aanhangsel bij de Handelingen, vergaderjaar 2013/14, nr. 1205). Zie artikel XXVI, onderdeel A.

Deskundigenoordeel bij ontslag niet nakomen re-integratieverplichtingen

Artikel 671b van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek (7:671b van het BW) bepaalt in het vijfde lid, onderdeel b, dat de kantonrechter het verzoek om ontbinding van de arbeidsovereenkomst wegens het zonder deugdelijke grond niet nakomen van de re-integratieverplichtingen uit artikel 7:660a van het BW afwijst als de werkgever niet beschikt over een deskundigenoordeel als bedoeld in artikel 7:629a van het BW. Het kan voorkomen dat een werknemer geen medewerking verleent aan het opstellen van bedoeld deskundigenoordeel. Het vereiste van het moeten overleggen van een deskundigenoordeel door de werkgever pakt in dat geval onredelijk uit voor de werkgever. Daarom wordt voorgesteld dat dit vereiste niet geldt als het verstrekken van het deskundigenoordeel door werkgever in redelijkheid niet van hem kan worden gevergd. Zie artikel VI, onderdeel H, onder 2.

Procesrechtelijke aspecten Wet werk en zekerheid

Met de Wet werk en zekerheid (Wwz) is in artikel 7:686a van het BW aan aantal procesregels opgenomen. De daarin opgenomen mogelijkheid tot het bij verzoekschrift indienen van samenhangende vorderingen moet uiteraard niet afdoen aan de gelegenheid van partijen verweer te voeren en de gelegenheid om tijdens een mondelinge behandeling op elkaars standpunten te kunnen reageren. Artikel 282 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv) bepaalt ten aanzien van verzoekschriftprocedures dat tot de aanvang van de behandeling ter terechtzitting een verweerschrift kan worden ingediend. Aangezien dit de wederpartij – zeker wanneer het meerdere verzoeken en samenhangende vorderingen betreft – in een nadelige positie kan brengen, wordt voorgesteld om voor de indiening van een verweerschrift een uiterlijke termijn te stellen van tien dagen voor aanvang van de behandeling.

Bij het tegelijk aanbrengen van een met een ontbindingsverzoek samenhangende vordering, moet de rechter de mogelijkheid hebben om beide zaken apart te behandelen. Dit, om een te grote vertraging van de ontbindingsprocedure te voorkomen. De rechter zal dan ook de bevoegdheid worden gegeven te oordelen dat de vorderingen apart worden behandeld als een doelmatige behandeling van het ontbindingsverzoek dat vergt. Het is in het belang van beide partijen om een te lange onzekerheid over het al dan niet voortbestaan van de arbeidsovereenkomst te voorkomen.

Bij ontslag wegens bedrijfseconomische redenen of na langdurige arbeidsongeschiktheid, zal de werkgever het UWV om toestemming moeten vragen voor opzegging van de arbeidsovereenkomst. In het geval het UWV deze toestemming weigert, heeft de werkgever de mogelijkheid de rechter te verzoeken de arbeidsovereenkomst alsnog te ontbinden (artikel 7:671b, eerste lid, onderdeel b, van het BW). Om te voorkomen dat een werknemer langere tijd in onzekerheid blijft over het al dan niet eindigen van de arbeidsovereenkomst door ontbinding, is het wenselijk om een vervaltermijn op te nemen. De werkgever zal binnen twee maanden na de dag waarop de toestemming is geweigerd een verzoek om ontbinding moeten indienen. Als deze twee maanden zijn verstreken, kan de werkgever geen ontbindingsverzoek meer indienen volgend op de door UWV geweigerde toestemming. Hiermee wordt aangesloten bij de termijn die de werknemer heeft om een verzoekschrift in te dienen bij de rechter als hij het niet eens is met de opzegging van de arbeidsovereenkomst. Zie artikel VI, onderdeel S.

Overgangsrecht calamiteitenregeling

Artikel 7:628 van het BW zoals dit gold voor inwerkingtreding van de Wwz bood partijen de verdergaande ongelimiteerde mogelijkheid om bij schriftelijke overeenkomst (of regeling door of namens een daartoe bevoegd bestuursorgaan) af te wijken van de loondoorbetalingsplicht. Voor gevallen waarin hiervan ten tijde van de inwerkingtreding van dit artikel van de Wwz gebruik is gemaakt, regelt de Wwz middels overgangsrecht dat van deze afwijkingsmogelijkheid gebruik gemaakt kan blijven worden totdat de cao expireert, doch tot uiterlijk 18 maanden na inwerkingtreding van het nieuwe artikel 7:628 zoals dat met de Wwz is gewijzigd. Aangezien de inwerkingtreding van het met de Wwz gewijzigde artikel 7:628 is voorzien per 1 juli 2014, betekent dit dat het overgangsregime eindigt per 1 januari 2016.

Onder het recht zoals dat gold voor inwerkingtreding van de Wwz, kon de ongelimiteerde afwijking van de loondoorbetalingsplicht bij cao of regeling door of namens een daartoe bevoegd bestuursorgaan ook worden aangewend wanneer sprake was van buitengewone natuurlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 18 van de WW.

Beoogd is om per 1 april 2016 de Calamiteitenregeling in werking te laten treden. In deze regeling zal worden bepaald wanneer de verplichting het loon te betalen komt te vervallen als de arbeid geheel of gedeeltelijk niet kan worden verricht als gevolg van bij die ministeriële regeling te benoemen buitengewone omstandigheden. Gelet op de beoogde inwerkingtredingsdatum van 1 april 2016 wordt het al opgenomen overgangsrecht aangevuld in die zin dat totdat de nieuwe Calamiteitenregeling in werking treedt, de huidige afwijkingsmogelijkheid van de loondoorbetalingsverplichting blijft bestaan, zij het enkel voor die gevallen waarin van deze afwijkingsmogelijkheid gebruik wordt gemaakt vanwege buitengewone natuurlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 18 van de WW. Dit schept de mogelijkheid om ook na de datum van inwerkingtreding van het door de Wwz gewijzigde artikel 7:628 (beoogde datum is 1 juli 2014) om voornoemde reden en tot de datum van inwerkingtreding van de Calamiteitenregeling bij cao of regeling door of

namens een daartoe bevoegd bestuursorgaan af te wijken van de loondoorbetalingsplicht. Zie artikel XXXIV, onderdeel B.

Categorieën personen WMCO

Artikel 1 van de Wet melding collectief ontslag (WMCO) bepaalt dat werkgever en werknemer worden aangemerkt als partijen bij een arbeidsovereenkomst als bedoeld in artikel 7:610 van het BW. Een strikte definitie van het begrip «werknemer» kan er echter toe leiden dat de verplichting tot het melden van een collectief ontslag eenvoudig kan worden omzeild. Om schijnconstructies niet in de hand te werken, is het wenselijk een delegatiegrondslag op te nemen in de wet, zodat bij ministeriële regeling bepaalde categorieën werkenden aan kunnen worden gewezen die tevens onder het werknemersbegrip van de WMCO vallen. Dit creëert de mogelijkheid om deze werkenden mee te laten tellen bij het bepalen van het aantal van twintig dat relevant is voor de vraag of een melding collectief ontslag als bedoeld in artikel 3, eerste lid, van de WMCO moet worden gedaan. Zie artikel XXI, onderdeel A.

§ 2. Uitvoering

Dit wetsvoorstel is door de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid aan de toetsende instanties voorgelegd. Door het UWV, de SVB, de Belastingdienst en de Inspectie SZW zijn toetsen uitgebracht². Tevens is advies gevraagd aan de gemeenten via het Uitvoeringspanel gemeenten en de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG). Over de wijzigingen in de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wko) heeft overleg plaats gevonden met de VNG, GGD Nederland en Dienst Uitvoering Onderwijs (DUO).

Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

Het UWV acht de voorgestelde wetswijzigingen goed uitvoerbaar en handhaafbaar. Door de uniformering wachttijden verhoging WAO verbetert voor het overgrote deel van de gevallen de handhaafbaarheid. De controle gaat onderdeel uitmaken van het reguliere uitkeringsproces en vraagt niet langer handhavinginspanningen achteraf. Dit onderdeel levert een besparing op de uitvoeringskosten op van jaarlijks € 2 miljoen. De andere onderdelen van het wetsvoorstel hebben nauwelijks gevolgen voor de uitvoeringskosten. Het UWV schat de incidentele kosten op ongeveer € 890.000, waarvan € 800.000 samenhangt met de noodzakelijke aanpassingen in het uitkeringssysteem door het invoeren van de uniformering wachttijden verhoging WAO. Het effect op de structurele kosten is verwaarloosbaar. Het UWV acht de algemene beoogde ingangsdatum van 1 januari 2015 haalbaar.

Sociale verzekeringsbank

De SVB acht de voorgestelde wijzigingen goed uitvoerbaar en handhaafbaar. Invoering van de wetswijziging met ingang van de algemene beoogde datum van 1 januari 2015 is haalbaar. De eenmalige en structurele effecten op de uitvoeringskosten zijn verwaarloosbaar. De SVB heeft in de uitvoeringstoets verzocht om een onderdeel toe te voegen aan het wetsvoorstel. Dit is niet nodig gebleken, omdat de desbetreffende wijziging reeds onderdeel uit maakt van een ander wetsvoorstel.

² Ter inzage gelegd bij het Centraal Informatiepunt Tweede Kamer.

Inspectie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid

De Inspectie had een aantal opmerkingen over de toezichtbaarheid van één onderdeel van het wetsvoorstel, namelijk de uniformering wachttijden verhoging WAO-uitkering. Naar aanleiding van deze opmerkingen is de toelichting verduidelijkt. Daarnaast plaatste de Inspectie een aantal technische opmerkingen bij de andere onderdelen van het wetsvoorstel. Deze opmerkingen zijn verwerkt.

Uitvoeringspanel en Vereniging van Nederlandse Gemeenten

Het wetsvoorstel gaf het Uitvoeringspanel en de VNG geen aanleiding tot opmerkingen over de uitvoerbaarheid.

De Belastingdienst

De Belastingdienst acht het wetsvoorstel uitvoerbaar per 1 januari 2015. De gevolgen voor de Belastingdienst liggen vooral op communicatief gebied. Processen hoeven niet of nauwelijks te worden aangepast. De Belastingdienst plaatste wel een aantal opmerkingen bij de veranderingen in de Wet financiering sociale verzekeringen. Deze opmerkingen zijn verwerkt.

§ 3. Administratieve lasten

Slechts een beperkt aantal wijzigingen heeft gevolgen voor de administratieve lasten van burgers en/of bedrijven. Deze administratieve lastenverhoging of -vermindering is bij elk voorstel beperkt.

De wijziging van artikel 32e van de Wet SUWI voorziet erin dat een wettelijke basis wordt gecreëerd om de digitale dienstverlening van het UWV volledig langs elektronische weg te laten plaatsvinden, ook voor werkzoekenden die een andere dan een WW-uitkering ontvangen. Voor WW-gerechtigden geldt deze verplichting al. Als gebruik gemaakt wordt van digitale dienstverlening, zal het grootste deel van de werkzoekenden geen werkplein meer bezoeken, hetgeen in reistijd en reiskosten scheelt. Een klein deel zal nog steeds een bezoek blijft brengen aan een werkplein, dat vanaf 2015 meestal verder weg ligt. Inschatting is dat voor deze groep de toegenomen reistijd dan ongeveer 30 minuten zal bedragen. Op basis van de aanpassing van het artikel kan het UWV in beleidsregels aangeven voor welke groepen de digitale dienstverlening van toepassing wordt. Op dit moment is derhalve de omvang van beide groepen nog niet bekend. Te zijner tijd zal bezien worden of het gevolgen heeft voor de administratieve lasten en zo ja, dan wordt dat berekend. De verwachting is overigens wel dat door deze verdergaande digitalisering de administratieve lasten afnemen.

Het is al sinds 1 september 2004 mogelijk om aanmelding van collectieve arbeidsovereenkomsten en het verzoeken om algemeen verbindend verklaring van cao's in te dienen, te wijzigen of op te zeggen via de elektronische weg. Inmiddels bedraagt het aandeel elektronisch ingediende cao-aanmeldingen circa 95%. Het aandeel elektronisch ingediende avv-verzoeken ligt rond de 90–95%. Voorgesteld wordt dat er formeel een wettelijke basis wordt gecreëerd, die het mogelijk maakt om op lager niveau elektronisch verkeer verplicht voor te schrijven. Met het creëren van een mogelijkheid worden geen administratieve lasten verlicht. Dat is eerst aan de orde bij het verplicht voorschrijven in die lagere regelgeving. Het verplicht voorschrijven in de lagere regelgeving zou dus ten hoogste nog gaan om een procent van 6 à 7 van de betrokkenen die nog geen gebruik maken van de elektronische weg. Dat zou dan leiden tot een administratieve lastenverlichting van circa € 2.550.

Het afschaffen van artikel 1.48c van de Wko betreft een technische wijziging. Er wordt een artikel geschrapt waar sinds de wijziging van de Regeling Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (hierna: Regeling Wko) die 1 januari 2014 is ingegaan, geen gebruik meer van werd gemaakt. De daadwerkelijke gelijkstelling van categorieën van voorzieningen was namelijk geregeld in de Regeling Wko. De regeldruk die deze wijziging meebracht is verwaarloosbaar. Dit is al toegelicht bij die wijziging (zie Stcrt. 2013, 35199).

Het voorstel dat het mogelijk maakt om meerdere voorzieningen voor gastouderopvang op het woonadres van de gastouder te vestigen, levert een vermindering van de inhoudelijke nalevingskosten op. Om als gastouder op een bepaalde locatie kinderen te mogen opvangen, dient hij of zij samen met die locatie geregistreerd te staan in het Landelijk Register Kinderopvang en Peuterspeelzalen (LRKP), als «voorziening voor gastouderopvang». Nu het mogelijk wordt gemaakt om meerdere locaties te registreren hoeft bijvoorbeeld een van de partners niet uit te wijken naar een ander adres. Dit levert een vermindering van de inhoudelijke nalevingskosten op. De regeldrukvermindering die deze wijziging meebrengt is beperkt omdat het weinig gevallen betreft.

Sommige voorstellen in deze wet lijken gevolgen te hebben voor de administratieve lasten van werkgevers. Hieronder wordt toegelicht waarom dit niet het geval is.

Het voornemen om het UWV een dwangbevel te laten afgeven ter invordering van een vordering op de eigenrisicodrager wegens betaling van een uitkering bespaart uitvoeringskosten bij het UWV ter zake van procedures tegen de eigenrisicodrager en proceshandelingen bij de eigenrisicodrager. Dit heeft geen overwegende invloed op administratieve lasten van werkgevers. De proceskosten die een werkgever moet maken in een procedure, waarin het UWV zich met tussenkomst van de rechter een executoriale titel verschafft, kunnen immers worden weggestreept tegen de proceskosten van een verzetsprocedure tegen een dwangbevel. Er zijn geen extra administratieve lasten verbonden aan het voorstel voor werkgevers tot het verplicht bewaren van de doelgroepverklaring. Werkgevers dienen nu al in hun administratie een document te bewaren dat vastlegt dat de betrokkene voorafgaand aan de dienstbetrekking een uitkering had, waar de Belastingdienst naar kan vragen bij controle van de loonaangifte. Het voorstel is dat de doelgroepverklaring een vereiste wordt in plaats van een onbenoemd bewijsmiddel dat aan de voorwaarden voor premiekorting is voldaan. Hierdoor kunnen werkgevers niet meer op een andere manier aannemelijk maken dat hun werknemer voorafgaand aan de dienstbetrekking een uitkeringsgerechtigde is. Voor werkgevers die eerst geen doelgroepverklaring hadden, was het niet opvragen en/of bewaren van de verklaring een besparing op de administratieve lasten, maar voor degenen onder hen die vervolgens op een andere manier tegenover de Belastingdienst moesten bewijzen dat de werknemer tot de doelgroep behoorde, leverde die andere bewijsmethode extra administratieve lasten op. Per saldo leidt het voorstel dus niet tot een toe- of afname van de administratieve lasten. Hierbij wordt opgemerkt dat er overgangsrecht is getroffen; de wijzigingen zijn niet van toepassing voor een werknemer voor wie de premiekorting voor de dag van inwerkingtreding van dit wetsvoorstel door de werkgever werd toegepast.

II. ARTIKELSGEWIJS

ARTIKEL I. ALGEMENE KINDERBIJSLAGWET

In de Algemene Kinderbijslagwet (AKW) en diverse andere wetten (Algemene nabestaandenwet (Anw), Algemene Ouderdomswet (AOW), Toeslagenwet (TW), WW, Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening

jonggehandicapten (Wajong), Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen (WAZ), Wet mogelijkheid koopkrachttegemoetkoming oudere belastingplichtigen, Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO), Wet WIA en ZW is een bepaling opgenomen, op grond waarvan het UWV of de SVB op verzoek kan besluiten gedeeltelijk van terugvordering of gedeeltelijk van verdere terugvordering af te zien bij medewerking aan een schuldregeling. Eén van de voorwaarden hiervoor is dat de vordering wegens onverschuldigd betaalde uitkering ten minste zal worden voldaan naar evenredigheid met de vorderingen van de schuldeisers van gelijke rang. Een andere voorwaarde is dat de uitdeling in het kader van de schuldregeling plaatsvindt overeenkomstig artikel 349 van de Faillissementswet (FW). Met de verwijzing in artikel 24c, eerste lid, van de AKW naar artikel 349 van de FW is tevens geborgd dat aan de eerst genoemde voorwaarde wordt voldaan, aangezien artikel 349, tweede lid, van de FW bepaalt dat uitdeling geschiedt naar evenredigheid van ieders vordering, met dien verstande dat, zolang de vorderingen waaraan voorrang is verbonden niet volledig zijn voldaan, daarop een twee keer zo groot percentage wordt betaald als op de concurrente vorderingen. Aangezien met de verwijzing naar dit artikel van de FW telkens in voornoemde wetten de afzonderlijke voorwaarde niet nodig is, wordt voorgesteld de desbetreffende bepalingen te laten vervallen.

ARTIKEL II. ALGEMENE NABESTAANDENWET

Onderdeel A (artikel 14)

In artikel 14, eerste lid, onderdeel c, van de Anw is bepaald dat de nabestaande die geboren is vóór 1 januari 1950 recht op nabestaandenuitkering heeft. Omdat in artikel 16, eerste lid, onderdeel c, van de Anw is bepaald dat het recht op nabestaandenuitkering eindigt indien de nabestaande de pensioengerechtigde leeftijd, bedoeld in artikel 7a, eerste lid, van de AOW, bereikt en in genoemd artikel 7a, eerste lid, is bepaald dat de pensioengerechtigde leeftijd in 2015 65 jaar en drie maanden is, eindigt voor de groep nabestaanden die geboren zijn vóór 1950 het recht op nabestaandenuitkering met ingang van 31 maart 2015. Immers voor de nabestaande die als laatste recht op nabestaandenuitkering heeft, te weten de nabestaande die is geboren op 31 december 1949, die op 31 maart 2015 de leeftijd van 65 jaar en drie maanden bereikt, eindigt het recht op nabestaandenuitkering, gelet op artikel 16, tweede lid, van de Anw met ingang van 31 maart 2015. Omdat artikel 14, eerste lid, onderdeel c, van de Anw op die datum is uitgewerkt, kan dat onderdeel met ingang van 1 april 2015 vervallen. Onder 1 is voorts een redactionele wijziging opgenomen.

Onderdeel B (artikel 16)

Zoals in de toelichting bij de voorgestelde wijziging van artikel 14 van de Anw is uiteengezet, stroomt de nabestaande die geboren is voor 1 januari 1950 uiterlijk per 31 maart 2015 uit de Anw. De voorwaarde om voor 1 januari 1950 geboren te zijn in artikel 16, eerste lid, onderdeel a, kan derhalve vervallen. Deze wijziging treedt in werking met ingang van 1 april 2015.

Onderdeel C (artikel 17)

In artikel 17, zesde lid, van de Anw, zoals dat komt te luiden na inwerking-treding van de Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten, wordt een onjuiste verwijzing gecorrigeerd. Tevens wordt de uitzondering voor studenten in het kader van de kostendelersnorm (artikel 17, zesde lid, onderdeel d, zoals dat komt te luiden na inwerking-

trekking van de Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten) technisch aangepast: de nieuwe formulering brengt duidelijker tot uitdrukking dat het gaat om het volgen van die soorten van onderwijs waarvoor recht op studiefinanciering respectievelijk een tegemoetkoming kan bestaan, en dat bij personen die een opleiding volgen waarbij aanspraak op studiefinanciering kan bestaan, met het oog op die aanspraak alleen hun leeftijd in aanmerking wordt genomen. Tevens is van de gelegenheid gebruik gemaakt om een onjuiste verwijzing in de aanhef van het zesde lid te corrigeren. Dit onderdeel hangt samen met artikel V, onderdeel A, van het wetsvoorstel Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten. De beoogde datum van inwerkingtreding is 1 juli 2015.

Onderdeel D (artikel 55a)

Zie de toelichting bij artikel I (artikel 24c van de AKW).

ARTIKEL III. ALGEMENE OUDERDOMSWET

Onderdeel A (artikel 9)

De uitzondering voor studenten in het kader van de kostendelersnorm (artikel 9, negende lid, onderdeel d, van de AOW, zoals dat komt te luiden na inwerkingtreding van de Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten), is technisch aangepast: de nieuwe formulering brengt duidelijker tot uitdrukking dat het gaat om het volgen van die soorten van onderwijs waarvoor recht op studiefinanciering respectievelijk een tegemoetkoming kan bestaan, en dat bij personen die een opleiding volgen waarbij aanspraak op studiefinanciering kan bestaan, met het oog op die aanspraak alleen hun leeftijd in aanmerking wordt genomen.

Deze wijziging hangt samen met artikel VI, onderdeel A, van het wetsvoorstel Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten. Indien dit artikelonderdeel in werking treedt, zal ook dit onderdeel in werking treden.

Onderdeel B (artikel 25)

Zie de toelichting bij artikel I (artikel 24c van de AKW).

ARTIKEL IV. ALGEMENE WET BESTUURSRECHT

In dit artikel wordt voorgesteld de alfabetische rangschikking te herstellen die door artikel XLI van de Invoeringswet Participatiewet, indien deze in werking treedt, abusievelijk wordt doorbroken.

ARTIKEL V. ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET

Richtlijn nr. 96/82/EG, ook bekend staand als Seveso II-richtlijn, wordt met ingang van 1 juni 2015 ingetrokken en vervangen door Richtlijn 2012/18/EU, aangeduid als Seveso III-richtlijn. Deze Europese regelgeving is uitgewerkt in de artikelen 6 en 7 van de Arbeidsomstandighedenwet en het daarop gebaseerde Besluit risico's zware ongevallen 1999. In verband hiermee dient de verwijzing in artikel 7, derde lid, met ingang van die datum te worden aangepast.

ARTIKEL VI. BURGERLIJK WETBOEK

Onderdeel A (artikel 7:628)

De voorgestelde tekstuele wijziging verduidelijkt dat als er (na inwerking-treding van artikel I, onderdeel C, van de Wwz) sprake is van het *gedeeltelijk* niet verrichten van de bedongen arbeid door de werknemer wegens een oorzaak die voor rekening van deze werknemer behoort te komen, er nog wel sprake is van een gedeeltelijke loondoorbetalingverplichting rustend op de werkgever (te weten met betrekking tot dat deel van de bedongen arbeid dat wel is verricht).

Onderdeel B (artikel 7:648)

Het begrip «schadeplichtig» wordt met de inwerkingtreding van de Wwz niet meer gebruikt. Voorgesteld wordt om dit begrip ook in artikel 648 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek (7:648 BW) te schrappen.

Onderdeel C (artikel 7:667)

In het vierde lid, zoals dat zal luiden na de inwerkingtreding van artikel I, onderdeel L, van de Wwz, wordt verduidelijkt dat de in artikel 667 vervatte zogenaamde «Ragelie-regel» ook van toepassing is als er sprake is van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd die direct aansluit op de arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd die anders dan door opzegging of ontbinding is geëindigd (dus zonder dat er sprake is van een tussenpoos). Voorts wordt voorgesteld in het vierde en vijfde lid om «voortgezet» telkens te vervangen door «opgevolgd» om daarmee aan te sluiten bij de formulering van artikel 7:668a, eerste lid, onderdeel a. In het vijfde lid, zoals dat zal luiden na de inwerkingtreding van artikel I, onderdeel L, van de Wwz, wordt eveneens voorgesteld om aan te sluiten bij de in artikel 7:668a opgenomen definitie van «opvolgend werkgever».

Onderdeel D (artikel 7:670)

Om te verduidelijken dat met de inwerkingtreding van artikel I, onderdeel P, van de Wwz geen wijziging is beoogd ten aanzien van de regeling, zoals deze nu geldt, wordt «het verzoek» in artikel 7:670, eerste lid, onderdeel b, vervangen door «een verzoek». Het gaat erom dat het opzegverbod tijdens ziekte niet geldt als de ongeschiktheid tot het verrichten van de arbeid wegens ziekte een aanvang heeft genomen nadat een verzoek als bedoeld in artikel 7:671a door het UWV (of de commissie) is ontvangen. Het hoeft daarbij derhalve uitdrukkelijk niet te gaan om een *volledig* verzoek als bedoeld in artikel 7:671a, vierde lid.

Onderdeel E, onder 1, H, onder 2 (artikelen 7:670a en 7:671b)

Met de wijziging van artikel 7:670a, eerste lid, en artikel 7:671b, vijfde lid, zoals deze artikelen komen te luiden na inwerkingtreding van de desbetreffende onderdelen van de Wwz, worden deze artikelen in de eerste plaats beter op elkaar en op de artikelen 7:629 en 7:660a afgestemd. Dit gebeurt door in artikel 7:670a, eerste lid, te verwijzen naar artikel 7:660a, in plaats van de daar genoemde verplichtingen nogmaals op te nemen. Daarnaast wordt met de verwijzing naar artikel 7:629, zevende lid, in beide artikelen duidelijk gemaakt dat als overgegaan is tot het staken van de betaling van het loon, de daar genoemde vereisten in acht dienen te zijn genomen. Dat betekent dat de werkgever de werknemer direct kennis moet geven van het feit dat het loon niet zal worden betaald wegens het niet nakomen van een verplichting. De werkgever kan daar niet mee wachten totdat de werknemer daar bij het

gebruikelijke moment van loonbetaling mee wordt geconfronteerd. Ook is in beide artikelen verduidelijkt dat het alleen gaat om het zonder deugdelijke grond niet nakomen van de verplichtingen.

Opgemerkt wordt dat aan alle vereisten die in deze artikelen worden genoemd moet zijn voldaan, wil de arbeidsovereenkomst kunnen worden ontbonden wegens het niet nakomen van de re-integratieverplichtingen door de zieke werknemer. Als de werknemer, nadat de werkgever hem daartoe schriftelijk gemaand heeft, of nadat de loondoorbetaling is gestaakt, alsnog, binnen een redelijke termijn, de verplichtingen die uit artikel 7:660a voortvloeien nakomt, is niet meer aan de vereisten voldaan. Dat kan uiteraard anders liggen als de werknemer eerst gedurende een langere periode blijft weigeren de verplichtingen na te komen.

Ten slotte wordt voorgesteld aan artikel 7:671b, vijfde lid, onderdeel b, toe te voegen dat het overleggen van een deskundigenoordeel niet van de werkgever wordt verlangd, als dit in redelijkheid niet van hem kan worden gevergd. Dat kan bijvoorbeeld aan de orde zijn als het niet mogelijk is om snel een dergelijke verklaring te verkrijgen doordat de werknemer zich onbereikbaar houdt en aldus daaraan geen medewerking verleent. Dit zal mede in het licht van de omstandigheden van het geval moeten worden afgewogen. Hiermee wordt aangesloten bij artikel 7:629a, tweede lid.

Onderdelen E, onder 2 en 3, F, G, H, onder 3, J, K, L, M, N, Q en U (artikelen 7:670a, 7:671, 7:671a, 7:671b, 7:672, 7:673, 7:673a, 7:673b, 7:673d, 7:682a, 7:728)

In deze onderdelen worden technische onvolkomenheden hersteld of kleine zuiver redactionele fouten verbeterd in de desbetreffende artikelen, zoals die komen te luiden na de inwerkingtreding van de desbetreffende onderdelen van de Wwz.

Onderdeel H, onder 1, 4 en 5 (artikel 7:671b)

Onder 1

Met de voorgestelde wijziging wordt de redactie van het eerste lid, onderdeel b, van artikel 7:671b, zoals dat komt te luiden na inwerkingtreding van artikel I, onderdeel T, van de Wwz, geüniformeerd met de onderdelen a en c van dat artikel.

Onder 4

Om beter tot uitdrukking te brengen dat er in het geval, bedoeld in het negende lid, onderdeel b, van artikel 7:671b, zoals dat komt te luiden na inwerkingtreding van artikel I, onderdeel T, van de Wwz, sprake is van de billijke *additionele* vergoeding die een rechter alleen kan toekennen als er sprake is van ernstig verwijtbaar handelen of nalaten door de werkgever, wordt een andere redactie voorgesteld.

Onder 5

Voorgesteld wordt om een nieuw lid op te nemen in artikel 7:671b, zoals dat komt te luiden na inwerkingtreding van artikel I, onderdeel T, van de Wwz, hetgeen het spiegelbeeld vormt van de artikel 7:671c, vierde lid, zoals dat zal luiden na die inwerkingtreding. Daarmee wordt bewerkstelligd dat ook een beding waarin de bevoegdheid van de werkgever wordt uitgesloten of beperkt nietig is.

Onderdeel I (artikel 7:671c)

Om beter tot uitdrukking te brengen dat er in het geval, bedoeld in het derde lid, onderdeel b, van artikel 7:671c, zoals dat komt te luiden na inwerkingtreding van artikel I, onderdeel T, van de Wwz, sprake is van de billijke *additionele* vergoeding die een rechter alleen kan toekennen als er sprake is van ernstig verwijtbaar handelen of nalaten door de werkgever, wordt een andere redactie voorgesteld.

Onderdeel O (artikel 7:681)

In onderdeel c van het eerste lid van artikel 7:681, zoals dat komt te luiden na inwerkingtreding van artikel I, onderdeel BB, van de Wwz, is de zogenoemde wederindiensttredingsvoorwaarde opgenomen. Aangezien deze voorwaarde ook geldt als er sprake is van het inhuren van een zelfstandige wordt voorgesteld om «in dienst nemen» te vervangen door het neutralere «werkzaamheden laten verrichten».

De periode van 26 weken waarin de wederindiensttredingsvoorwaarde van toepassing is, vangt aan na de dag waarop de arbeidsovereenkomst wordt opgezegd. Het kan zich voordoen dat de arbeidsovereenkomst wel is opgezegd, maar nog niet is geëindigd. Uiteraard geldt de voorwaarde ook in die situatie.

Onderdeel P (artikel 7:682)

In het vierde lid van artikel 7:682, zoals dat zal luiden na inwerkingtreding van artikel I, onderdeel CC, van de Wwz, is de zogenoemde wederindiensttredingsvoorwaarde opgenomen. Aangezien deze voorwaarde ook geldt als er sprake is van het inhuren van een zelfstandige wordt voorgesteld om «in dienst nemen» te vervangen door het neutralere «werkzaamheden laten verrichten». Tevens is in het vierde en vijfde lid verduidelijkt dat de periode waarin de wederindiensttredingsvoorwaarde van toepassing is aanvangt na de datum waarop de rechter beslist dat de arbeidsovereenkomst wordt ontbonden.

Onderdeel R (artikel 7:683)

Als een werknemer om ontbinding verzoekt regelt het tweede lid van artikel 7:683, zoals dat zal luiden na inwerkingtreding van artikel I, onderdeel EE, van de Wwz, dat de rechtsstrijd zich in hoger beroep en cassatie dient te beperken tot de hoogte van de bij die ontbinding toegekende vergoedingen. Meestentijds zal dit ook het onderwerp van geschil zijn, maar aangezien het ook mogelijk moet zijn dat de werknemer hoger beroep aantekent of in cassatie gaat wegens het *niet* toekennen van een vergoeding, wordt voorgesteld om de zinsnede «daarbij door de rechter toegekende» te schrappen in het tweede lid. Artikel 7:686a, zevende lid, biedt de mogelijkheid een verzoek in te trekken als de rechter voornemens niet de door de verzoeker verzochte vergoeding toe te kennen. Dit laat onverlet dat de werknemer er ook voor kan kiezen de rechter de ontbinding wel te laten uitspreken, en het niet toekennen van een vergoeding of het toekennen van een in zijn ogen te lage vergoeding in hoger beroep aan de orde te stellen.

Onderdeel S (artikel 7:686a)

Onder 1

Het doel van het derde lid van artikel 7:686a, zoals dat komt te luiden na inwerkingtreding van artikel I, onderdeel GG, van de Wwz is om een verzoekende partij de mogelijkheid te bieden om vorderingen die verband

houden met de geschillen genoemd in het derde lid, in één verzoekschrift aanhangig te maken. Door de voorgestelde aanpassing in de formulering van het derde lid wordt duidelijk gemaakt dat hiermee niet is beoogd om een verzoeker te verplichten dergelijke aanverwante vorderingen gezamenlijk in te dienen met een verzoekschrift. Hij kan er om hem moverende redenen ook voor kiezen om wel een aparte procedure te starten.

Onder 2, onder a en b (ingevoegde onderdeel e)

Ten aanzien van de bevoegdheid om een vergoeding te verzoeken vanwege het schenden van de plicht van de werkgever, na inwerking-treding van artikel I, onderdeel M, van de Wwz, om een werknemer die een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd heeft van zes maanden of langer, was bepaald dat deze zou vervallen twee maanden na de dag waarop de arbeidsovereenkomst is geëindigd.

Omdat een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd echter kan worden voortgezet, zou het opnemen van artikel 7:668, derde lid, in artikel 7:686a, vierde lid, onderdeel a, onder 1, zoals dat artikel komt te luiden na inwerking-treding van artikel I, onderdeel GG, van de Wwz, tot onduide-lijkheid kunnen leiden. Het is immers niet zo dat pas aan het einde van de laatste van een reeks opvolgende arbeidsovereenkomsten deze termijn gaat lopen. Om er geen twijfel over te laten bestaan dat een werknemer binnen twee maanden na het moment waarop de arbeidsovereenkomst waarop de aanzegtermijn betrekking had is geëindigd een beroep moet doen op deze bepaling wordt voorgesteld om artikel 7:668, derde lid, in een apart onderdeel e van artikel 7:686a, vierde lid, op te nemen. Het voorgestelde onderdeel e regelt dat op de dag waarop de aanzegplicht van toepassing wordt, dat is een maand voor het einde van de arbeids-overeenkomst, een termijn van drie maanden gaat lopen. Per saldo is dit gelijk aan een termijn van twee maanden, gerekend vanaf de dag dat de arbeidsovereenkomst eindigt, of zou zijn geëindigd.

Onder 2, onder b (ingevoegde onderdeel d)

In artikel 7:671a, zesde lid, zoals dat zal luiden na de inwerking-treding van artikel I, onderdeel T, van de Wwz, is geregeld dat de toestemming om de arbeidsovereenkomst op te zeggen vier weken geldig is. Deze limiet is gesteld om te voorkomen dat bij de werknemer onnodig lang onzekerheid bestaat over de vraag of de werkgever de arbeidsovereenkomst daadwer-kelijk zal opzeggen. Als toestemming om de arbeidsovereenkomst op te zeggen is geweigerd, kan de werkgever op grond van, het eveneens uit de Wwz voortvloeiende, artikel 7:671b, eerste lid, onderdeel b, de rechter verzoeken de arbeidsovereenkomst alsnog te ontbinden. In het wetsvoorstel is niet opgenomen binnen welke termijn de werkgever een dergelijk verzoek kan doen. Hierdoor zou, nadat toestemming is geweigerd, nog gedurende lange tijd onzekerheid bij de werknemer kunnen blijven bestaan over de vraag of de werkgever de rechter alsnog zal verzoeken de arbeidsovereenkomst te ontbinden. Dit is onwenselijk. Om deze reden wordt aan artikel 7:686a, vierde lid, zoals dat zal luiden na de inwerking-treding van artikel I, onderdeel GG, van de Wwz, een onderdeel d toegevoegd, waarin is geregeld dat de werkgever binnen twee maanden na de dag waarop de toestemming om de arbeidsovereen-komst op te zeggen is geweigerd een verzoek bij de kantonrechter moet indienen om de arbeidsovereenkomst alsnog te ontbinden. Gekozen is voor dezelfde termijn als de termijn waarbinnen een werknemer een verzoekschrift bij de rechter kan indienen, indien hij het niet eens is met de opzegging van de arbeidsovereenkomst. De werkgever mag worden geacht binnen deze termijn in redelijkheid in staat te zijn om de indiening

van een verzoekschrift bij de rechter voor te bereiden, al dan niet na inschakeling van juridische bijstand.

Onder 3

Negende lid

Procedures op grond van afdeling 9 van Boek 7, Titel 10 van het BW zullen na de herziening van het ontslagrecht worden ingeleid met een verzoekschrift. In de huidige regeling van de (met een verzoekschrift ingeleide) ontbindingsprocedure in artikel 7:685 BW wordt verwezen naar de relatieve competentie van de kantonrechter in dagvaardingsprocedures. Dit betekent dat naast de rechter van de woonplaats van de verweerder ook de rechter van de plaats waar de arbeid gewoonlijk wordt of laatstelijk gewoonlijk werd verricht bevoegd is. Nagelaten is deze bijzondere, relatieve bevoegdheidsregel van toepassing te verklaren op de nieuwe verzoeken in het kader van afdeling 9. In artikel 7:686a wordt daarom alsnog deze relatieve bevoegdheidsregel opgenomen.

Tiende lid

Voorgesteld wordt om de rechter de bevoegdheid te geven om met een ontbindingsverzoek op grond van 7:671b en 7:671c «verband houdende vorderingen», die op grond van het derde lid door middel van een verzoekschrift aanhangig gemaakt mogen worden, toch (deels) niet in samenhang te beoordelen maar te splitsen. Dat zou bijvoorbeeld aan de orde kunnen zijn als een gezamenlijke behandeling van ontbindingsverzoek en daarmee verbandhoudende vorderingen, naar het oordeel van de rechter, een onevenredige vertraging van de ontbindingsprocedure zou opleveren.

Onderdeel T (artikel 7:727)

In artikel 7:727 is onderdeel i abusievelijk geletterd als onderdeel j (Stb. 2011, 394). Dit wordt in dit onderdeel gecorrigeerd.

ARTIKEL VII. GEMEENTEWET

Dit onderdeel betreft een technisch-redactionele wijziging. Indien de Invoeringswet Participatiewet in werking treedt, wordt voorgesteld deze wijziging in werking te laten in plaats van artikel LI van de Invoeringswet Participatiewet, waarin een verkeerde verwijzing staat.

De opsomming van de wetten genoemd in het onderdeel B Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid wordt aangepast vanwege de wijziging van de naam van de Wet werk en bijstand in Participatiewet (nummer 1). Onder nummer 6 wordt de Wet investeren in jongeren genoemd. Deze wet is met ingang van 1 januari 2012 ingetrokken. Omdat met de Invoeringswet Participatiewet in de Wet participatiebudget de verordeningsplicht is opgenomen, dient ook de Wet participatiebudget te worden opgenomen in deze bijlage. Daartoe wordt onder nummer 6 nu de Wet participatiebudget vermeld.

ARTIKEL VIII. KADERWET SZW-SUBSIDIES

De Aanpassingswet basisregistratie personen, die op 6 januari 2014 in werking is getreden, voorziet in het vervallen van het sociaal-fiscaalnummer. De aanpassing van de Kaderwet SZW-subsidies is bij de Aanpassingswet basisregistratie personen abusievelijk niet opgenomen. Voorgesteld wordt om dit in dit onderdeel te herstellen.

ARTIKEL IX. PARTICIPATIEWET

Onderdelen A, B, C en E (artikelen 5, 7, 8 en 10)

In deze onderdelen worden redactionele wijzigingen voorgesteld die samenhangen met de wetsvoorstellen Invoeringswet Participatiewet en Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten.

Onderdeel D (artikel 9a)

Abusievelijk is de verordeningsplicht vervallen met betrekking tot het verlagen van de bijstand voor een alleenstaande ouder die de op hem of haar berustende verplichtingen niet nakomt. Nu artikel 9a ongewijzigd blijft, blijft de verordeningsplicht voor de toepassing van dit artikel ook onverminderd van toepassing.

Onderdeel F (artikel 18)

De woorden «met uitzondering van artikel 17, eerste lid,» zijn per abuis geschrapt bij het wetsvoorstel Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten. Deze woorden werden per 1 januari 2013 toegevoegd aan artikel 18, tweede lid, van de WWB middels de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving om duidelijk te maken dat het college bij niet-nakoming van de verplichting van artikel 17, eerste lid, van de WWB de bestuurlijke boete, bedoeld in artikel 18a van de WWB, moet opleggen en niet een maatregel. Het is niet de bedoeling daarin verandering te brengen.

Onderdelen G en K (artikelen 18a en 47g)

In artikel 58 van de WWB is geregeld dat de kosten van bijstand worden teruggevorderd indien de bijstand ten onrechte of tot een te hoog bedrag is betaald als gevolg van het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenverplichtingen, of kunnen worden teruggevorderd als er een andere oorzaak aan het ten onrechte of tot een te hoog bedrag betalen van bijstand ten grondslag ligt. Vervolgens is in artikel 59 van de WWB geregeld dat wanneer bijstand aan een gezin is verleend, deze kosten kunnen worden teruggevorderd van alle gezinsleden en dat deze gezinsleden hiervoor hoofdelijk aansprakelijk zijn. Een vergelijkbare bepaling wordt nu toegevoegd aan de artikelen 18a en 47g van de Participatiewet met betrekking tot de bestuurlijke boete. Indien belanghebbenden die gezinsbijstand ontvangen een bestuurlijke boete is opgelegd, dan kunnen alle gezinsleden hoofdelijk worden aangesproken tot betaling van de bestuurlijke boete. Dit is van belang omdat ten aanzien van belanghebbenden die gezinsbijstand ontvangen de mede-aansprakelijkheid niet altijd van rechtswege is geborgd. Immers er is niet altijd sprake van een (gemeenschappelijk) huwelijksvermogen waarop verhaal mogelijk is, bijvoorbeeld in samenwoonsituaties, terwijl in het geval van gezinsbijstand het wel mogelijk moet zijn verhaal te kunnen halen bij alle gezinsleden.

Onderdeel H (artikel 22a)

Met deze wijziging wordt een aantal technische aanpassingen doorgevoerd in artikel 22a van de Participatiewet. Voor de leesbaarheid is er voor gekozen het artikel opnieuw vast te stellen.

Bij de Wet hervorming kindregelingen is abusievelijk geen rekening gehouden met wijzigingen die als gevolg van aanvaarding van het amendement Heerma (Kamerstukken II 2013/14, 33 801, nr. 37) in het in wetsvoorstel Wet Maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere

wetten voorgestelde artikel 22a, tweede lid, van de Wet werk en bijstand, zijn aangebracht (zie Kamerstukken I 2013/14, 33 801, A). Met de onderhavige wijziging wordt dit hersteld. Tevens is met de Wet hervorming kindregelingen het derde lid van artikel 22a komen te vervallen en worden met de onderhavige wijziging de artikelliden vier tot en met zeven vernummerd en wordt een verwijzing in het vijfde lid dienovereenkomstig aangepast.

Voorts is de uitzondering voor studenten in het kader van de kostendelersnorm (artikel 22a, vierde lid, onderdeel d) technisch aangepast: de nieuwe formulering brengt duidelijker tot uitdrukking dat het gaat om het volgen van die soorten van onderwijs waarvoor recht op studiefinanciering respectievelijk een tegemoetkoming kan bestaan, en dat bij personen die een opleiding volgen waarbij aanspraak op studiefinanciering kan bestaan, met het oog op die aanspraak alleen hun leeftijd in aanmerking wordt genomen.

De formulering van artikel 22a, zesde lid, eerste zin is technisch aangepast en brengt nu duidelijker tot uitdrukking dat de norm voor gehuwden die met anderen de woning delen, afzonderlijk wordt vastgesteld en dat de totale norm voor de gehuwden, de som van die afzonderlijk vastgestelde individuele normen is. De tweede volzin van het zesde lid is geschrapt: bij nader inzien is deze overbodig naast artikel 45, vierde lid, van de Participatiewet.

Onderdeel I (artikel 38)

In artikel 31, tweede lid, onderdeel z, van de Participatiewet is het maximumbedrag aan vrijstelling van inkomsten uit arbeid voor medisch urenbeperkten opgenomen. Per abuis is niet geregeld dat dit bedrag wordt aangepast indien het wettelijk minimumloon wijzigt. Dit wordt bij deze gecorrigeerd door een verwijzing naar dit onderdeel op te nemen in artikel 38 van de Participatiewet.

Onderdeel J (artikel 44)

Dit onderdeel betreft het herstel van een technische omissie.

Onderdeel L (artikel 59)

In artikel 59, tweede lid, staat abusievelijk «artikelen» waar «artikel» is bedoeld. Dit wordt in dit onderdeel gecorrigeerd.

Onderdeel M (Artikel 78z Overgangsrecht Wet werk en bijstand)

Dit onderdeel betreft het herstel van een technische omissie die samenhangt met de wetsvoorstellen Invoeringswet Participatiewet en Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten.

ARTIKEL X. TOESLAGENWET

Onderdeel A (artikel 2)

De uitzondering voor studenten in het kader van de kostendelersnorm (artikel 2, zevende lid, onderdeel d, van de TW), is technisch aangepast: de nieuwe formulering brengt duidelijker tot uitdrukking dat het gaat om het volgen van die soorten van onderwijs waarvoor recht op studiefinanciering respectievelijk een tegemoetkoming kan bestaan, en dat bij personen die een opleiding volgen waarbij aanspraak op studiefinanciering kan bestaan, met het oog op die aanspraak alleen hun leeftijd in aanmerking wordt genomen.

Deze wijziging hangt samen met artikel IX, onderdeel A, van het wetsvoorstel Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten. De beoogde datum van inwerkingtreding is 1 juli 2016.

Onderdeel B (artikel 21)

Zie de toelichting bij artikel I (artikel 24c van de AKW).

ARTIKEL XI. WERKLOOSHEIDSWET

Onderdeel A (artikel 1b)

Onder 1

De eerste wijziging behelst het aanpassen van artikel 1b, tweede lid, onderdeel b, van de WW, zoals dat geïntroduceerd wordt bij de inwerkingtreding van artikel XXVI, onderdeel A, van de Wwz. Dit onderdeel b van artikel 1b was toegespitst op het berekenen van het maandloon in de gevallen dat er ofwel aan het begin ofwel aan het einde van een kalendermaand geen recht op uitkering is. Daarmee voorzagt artikel 1b, tweede lid, onderdeel b, van de WW niet in een correcte berekening van het maandloon in situaties waarin over een aantal dagen in een kalendermaand geen recht op uitkering bestaat vanwege een uitsluitingsgrond als bedoeld in artikel 19 van de WW. Hierop is de tekst van artikel 1b, tweede lid, onderdeel b, aangepast. Daarbij is aangesloten bij de omschrijving van het tweede lid, onderdeel c.

Voor de bepaling van het maandloon wanneer niet over de volledige kalendermaand recht op uitkering bestaat, worden het aantal werkdagen geteld waarover recht op uitkering heeft bestaan.

Onder 2

De tweede wijziging in artikel 1b ziet op het volgende. In het eerste lid van artikel 8 van de WW wordt geregeld dat een persoon van wie de dienstbetrekking geheel of gedeeltelijk is geëindigd, de hoedanigheid van werknemer verliest voor zover werkzaamheden worden verricht uit hoofde waarvan hij op grond van de WW niet als werknemer wordt beschouwd. Onder andere de uren waarover het werknemerschap wordt verloren, worden via artikel 1b, vijfde lid, van de WW, zoals dat zal luiden na de inwerkingtreding van artikel XXVI, onderdeel A, van de Wwz, omgerekend naar een inkomen. Door de hier voorgestelde toevoeging in artikel 1b, vijfde lid, worden echter werkzaamheden die als politieke ambtsdrager worden verricht niet via uren omgerekend tot een toege-rekend inkomen in dit vijfde lid. De bezoldiging ontvangen als politieke ambtsdrager wordt beschouwd als inkomen en rechtstreeks via artikel 47 van de WW verrekend. Uit dat artikel volgt dat 70% van het inkomen wordt verrekend met de uitkering. Ook werkzaamheden verricht als politieke ambtsdrager zullen dus altijd lonen omdat slechts 70% van de bezoldiging in mindering wordt gebracht.

Het Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten zal in verband met het verrekenen van de bezoldiging met de WW-uitkering ook worden aangepast. In dat besluit zal geregeld worden dat bezoldiging van politieke ambtsdragers als inkomen voor de WW wordt aangemerkt. Voor politieke ambtsdragers zal derhalve gaan gelden dat ze niet meer de uren moeten doorgeven aan het UWV, maar de maandelijkse inkomensgegevens.

Onderdeel B (artikel 8)

In artikel 8 van de WW zijn bepalingen opgenomen over het behoud, het herkrijgen en het hergeven van de hoedanigheid van werknemer. Op grond van artikel 8 van de WW behoudt de persoon wiens dienstbetrekking geheel of gedeeltelijk is geëindigd de status van werknemer, althans voor zover hij geen werkzaamheden gaat verrichten uit hoofde waarvan men niet als werknemer in de zin van de WW kan worden beschouwd. Voor zover hij wel werkzaamheden gaat verrichten waarvoor men niet als werknemer in de zin van die wet kan worden beschouwd, verliest betrokkene de werknemersstatus. Dat kan dus ook een gedeeltelijk verlies zijn van de status als werknemer. Ook wordt in artikel 8 van de WW geregeld onder welke voorwaarden het werknemerschap herkregen kan worden. Voorgesteld wordt om de bepalingen van dit artikel te verduidelijken en onderscheid te maken tussen de gevolgen voor de werknemer indien sprake is van werkzaamheden in een eigen bedrijf of in de zelfstandige uitoefening van een beroep en voor de werknemer die overige niet-verzekeringsplichtige werkzaamheden verricht.

Onder 1

In het eerste lid wordt verduidelijkt dat niet alleen een persoon van wie de dienstbetrekking geheel is geëindigd, maar ook degene wiens dienstbetrekking gedeeltelijk is geëindigd, de hoedanigheid van werknemer behoudt zolang hij geen werkzaamheden verricht uit hoofde waarvan hij op grond van de WW niet als werknemer wordt beschouwd. Het gaat daarbij om werkzaamheden als zelfstandig ondernemer of als politieke ambtsdrager en het verrichten van overige niet-verzekeringsplichtige arbeid.

Onder 2

In het voorgestelde nieuwe tweede lid wordt geregeld dat de WW-gerechtigde, die tijdens de duur van de WW-uitkering werkzaamheden verricht in een eigen bedrijf of in de zelfstandige uitoefening van een beroep, maar die deze werkzaamheden al verrichtte tijdens werkzaamheden in dienstbetrekking, de hoedanigheid van werknemer behoudt. Alleen de uren die een WW-gerechtigde in een dergelijke situatie meer gaat werken in een eigen bedrijf of in de zelfstandige uitoefening van een beroep worden in mindering gebracht op de WW-uitkering. Die meerdere uren worden berekend aan de hand van het gemiddeld aantal uren waarin als zelfstandige gewerkt is in de laatste 26 weken onmiddellijk voorafgaand aan het einde van de werkzaamheden in dienstbetrekking.

Onder 3

Het voorheen geldende tweede lid is vernummerd tot derde lid. In dit lid wordt duidelijker dan voorheen tot uitdrukking gebracht dat slechts indien de werkzaamheden in eigen bedrijf of zelfstandige uitoefening van een beroep volledig worden beëindigd binnen een periode die gelijk is aan de resterende uitkeringsduur de hoedanigheid van werknemer wordt herkregen. Deze periode is minimaal anderhalf jaar en eventueel langer indien de oorspronkelijke uitkeringsduur langer is. Het gaat hier zowel om de situatie waarin een WW-gerechtigde tijdens de WW-uitkering werkzaamheden in een eigen bedrijf of in de zelfstandige uitoefening van een beroep begint als de situatie waarin al dergelijke werkzaamheden werden verricht naast de dienstbetrekking waaruit hij werkloos wordt en die werkzaamheden gedurende de WW-uitkering worden gecontinueerd en gedurende de uitkering, de werkzaamheden in zijn eigen bedrijf zijn uitgebreid. In de situatie dat er al werkzaamheden in bedrijf of als

zelfstandige werden verricht tijdens werkzaamheden in dienstbetrekking, behoeven overigens alleen de uren die de werknemer tijdens de uitkering meer is gaan werken als zelfstandige volledig beëindigd te worden om de hoedanigheid van werknemer te herkrijgen.

Onder 4

De verduidelijking in het vierde lid brengt tot uitdrukking dat een persoon van wie de dienstbetrekking geheel of gedeeltelijk is geëindigd, vanwege het verrichten van werkzaamheden als politiek ambtsdrager, bij beëindiging van die werkzaamheden de hoedanigheid van werknemer herkrijgt, voor zover die beëindiging plaatsvindt binnen het tijdvak van de bij de aanvang van die werkzaamheden voor die persoon nog geldende WW-duur. In tegenstelling tot het bepaalde in het derde lid behoeven de werkzaamheden als politiek ambtsdrager niet volledig beëindigd te worden voordat het werknemerschap herkrege kan worden.

Onder 5

Met de aanpassing van het vijfde lid wordt voorgesteld om de WW-uitkering van een persoon die niet-verzekeringsplichtige werkzaamheden verricht die niet vallen onder het tweede of vierde lid (overige niet-verzekeringsplichtige arbeid), als het ware «mee te laten bewegen» met de uren waarin die werkzaamheden worden verricht. Dergelijke werkzaamheden zijn werkzaamheden die niet in dienstbetrekking, maar ook niet in eigen bedrijf worden verricht. De aanpassing van het voormalige vierde (nu vijfde) lid is mede ingegeven doordat het uitvoeringsbeleid van het UWV over de wijze waarop aan artikel 8 in de praktijk uitvoering wordt gegeven is doorkruist door een uitspraak van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) van 8 augustus 2012, ECLI:NL:CRVB:2012:BX4015. Op grond van het huidige uitvoeringsbeleid van het UWV kan het werknemerschap gedeeltelijk herkrege worden in situaties waarin sprake is van werkzaamheden buiten dienstbetrekking (overige niet-verzekeringsplichtige arbeid). In de uitspraak van de CRvB van 8 augustus 2012 wordt door de CRvB bepaald dat het gedeeltelijk hergeven van het werknemerschap op grond van artikel 8, vierde lid, niet mogelijk is. De CRvB zoekt feitelijk aansluiting bij het bepaalde in artikel 8, tweede lid. Dat artikellid geeft aan dat het (volledig) hergeven van werknemerschap alleen mogelijk is indien iemand geheel en definitief stopt met de werkzaamheden buiten dienstbetrekking. Deze toepassing is echter beleidsmatig ongewenst. Het verrichten van overige niet-verzekeringsplichtige arbeid (wat ook kan gaan om zeer kleine, tijdelijke opdrachten) wordt hierdoor namelijk behoorlijk ontmoedigd. Immers elke gewerkt uur wordt dan blijvend gekort op de WW-uitkering, terwijl er een prikkel zou moeten zijn voor mensen om zo veel mogelijk werken.

Onderdeel C (artikel 20)

Onder 1

Deze wijziging wordt aangebracht omdat het recht op uitkering in de WW, na de inwerkingtreding van artikel XXVI, onderdeel E, van de Wwz, eindigt indien het inkomen in een kalendermaand hoger is dan 87,5% van het maandloon. Daarbij dient het inkomen echter, althans als een werknemer voordat hij werkloos werd meer verdiende dan het maximumdagloon, te worden vermenigvuldigd met een bepaalde factor. Die factor is het quotiënt van het dagloon en het dagloon indien dat geen maximum zou kennen. Deze factor, die ook in artikel 47 WW, zoals dat artikel zal luiden na de inwerkingtreding van artikel XXVI, onderdeel S, van de Wwz, wordt gebruikt bij de berekening van de hoogte van de uitkering, is gelijk aan

één als een werknemer minder verdiende dan het maximumdagloon. De factor is kleiner dan één als een werknemer meer verdiende dan het maximumdagloon. De ratio hiervan kan het beste met een voorbeeld worden toegelicht. Daarbij wordt voor de eenvoud verondersteld dat het maximumdagloon gelijk is aan € 200. Stel dat een werknemer € 400 per dag verdiende voordat hij werkloos werd. Zijn dagloon bedraagt dan € 200. Zonder voornoemde factor zou zijn recht op uitkering eindigen indien hij meer gaat verdienen dan € 175 per dag. In dat geval heeft hij echter nog een inkomensverlies van € 225 per dag, oftewel ongeveer 56% ten opzichte van zijn «oude» loon. Het zou onbillijk zijn dat het recht op uitkering eindigt bij zo'n groot inkomensverlies. Door voornoemde factor eindigt het recht op uitkering als een werknemer meer gaat verdienen dan 87,5% van hetgeen hij verdiende voordat hij werkloos werd. Zo bedraagt die factor een ½ in het voorgaande voorbeeld. Dit brengt mee dat het recht op uitkering eindigt als de betrokken werknemer meer gaat verdienen dan € 350 per dag, oftewel meer gaat verdienen dan 87,5% van zijn «oude» loon.

Onder 2

De wijziging van het tweede lid van artikel 20 van de WW brengt tot uitdrukking dat de beoordeling van het verlies van werknemerschap niet langer plaatsvindt per kalenderweek, maar over een betalingsperiode van in beginsel vier aaneengesloten kalenderweken. De WW-uitkering eindigt voor het gemiddeld aantal uren per kalenderweek waarin gedurende die periode werkzaamheden zijn verricht als niet-werknemer in de zin van de WW. Met de inwerkingtreding van artikel XXVI, onderdeel E, van de Wwz (beoogd per 1 juli 2015) vervalt dit tweede lid omdat de systematiek van de WW vanaf dat moment wijzigt van kalenderweek naar kalendermaand en het recht op WW altijd beoordeeld zal worden per kalendermaand.

Onderdeel D (artikel 24)

Met de invoering van de Wwz is de definitie van passende arbeid en de grondslag voor lagere regelgeving aangepast. Met deze wijzigingen wordt die bepaling uitgebreid. Ten eerste wordt nu expliciet in het artikel bepaald dat arbeid die aansluit op de arbeid waaruit de werknemer werkloos is geworden, passend is gedurende de eerste zes maanden waarin een WW-uitkering wordt genoten. De uitwerking hiervan vindt plaats in een besluit, hierbij spelen het niveau van werk en opleiding, het loon en de reistijd een rol. Wat in de eerste zes maanden van de uitkering als passend wordt beschouwd, is ook van toepassing op de situatie waarin de werkloosheid te voorzien is en waarin de verplichtingen, vermeldt in artikel 24, eerste lid, onder b, van de WW, ook van toepassing zijn. Daarnaast wordt met de toevoeging aan het derde lid een grondslag opgenomen om in dat besluit te regelen dat wanneer er een tweede WW-recht ontstaat, wanneer de werknemer tijdens een WW-recht ziek wordt (en dus recht krijgt op een ZW-uitkering), of wanneer er naast een ZW-recht een WW-recht ontstaat, er geen nieuwe periode van zes maanden ontstaat (waarin gezocht mag worden naar arbeid die aansluit bij de arbeid waaruit de werkloosheid is ontstaan) maar dat in dat geval de periodes worden samengeteld, of wanneer de rechten tegelijkertijd bestaan, de oorspronkelijke periode blijft doorlopen.

In het nieuwe vierde lid wordt geregeld dat wanneer een werknemer na 104 weken ziekte geen uitkering op basis van de Wet WIA krijgt, vanwege een arbeidsongeschiktheidspercentage van minder dan 35% (artikel 5 van de Wet WIA), en de werknemer als gevolg hiervan een WW-uitkering aanvraagt, alle arbeid direct als passend wordt beschouwd. De gedachte hierachter is dat voor een persoon die al 104 weken wachttijd heeft doorlopen, gedurende deze periode al alle arbeid passend is geworden.

Het is daarom niet gewenst dat in dat geval een persoon in de WW opnieuw zes maanden naar arbeid op het oude niveau zou mogen zoeken. Deze wijzigingen zullen pas van kracht worden na de inwerkingtreding van artikel XXVI, onderdeel H, van de Wwz. De beoogde datum van inwerkingtreding daarvan is 1 juli 2015.

Onderdeel E (artikel 26)

Artikel 26 somt een aantal belangrijke verplichtingen op voor de WW-gerechtigde. In onderdeel e wordt de WW-gerechtigde verplicht om mee te werken aan de activiteiten die bevorderlijk zijn voor zijn inschakeling in de arbeid. Voorgesteld wordt om de verwijzing naar de hoofdstukken VI en XA te laten vervallen. Diverse activiteiten die bevorderlijk zijn voor de inschakeling in arbeid, zoals workshops en sollicitatietrainingen, zijn niet onder te brengen in de hoofdstukken VI en XA. Voorheen werden deze activiteiten verplicht gesteld door het op te nemen in het re-integratieplan. Deze mogelijkheid is voor de WW inmiddels komen te vervallen, waardoor er alleen geadviseerd kan worden dit soort activiteiten te ondernemen. WW-gerechtigden kunnen dit advies naast zich neerleggen. Om er toch voor te zorgen dat alle activiteiten die bevorderlijk zijn voor de inschakeling in de arbeid verplicht kunnen worden gesteld, wordt voorgesteld de zinsnede «bedoeld in de hoofdstukken VI en XA» te laten vervallen.

Onderdeel F (artikel 26a)

In artikel 26a van de WW ontbreekt de verwijzing naar artikel 35ab van de WW. Op grond van artikel 26a, tweede lid, van de WW zijn bepaalde verplichtingen niet van toepassing op de werknemer op wie artikel 35aa, eerste lid, van toepassing is. Tot 1 januari 2013 werd in deze bepaling de startende zelfstandige genoemd (zie artikel 35aa (oud)). Met ingang van 1 januari 2013 is de inkomstenverrekening met betrekking tot de startende zelfstandige opgenomen in het nieuwe artikel 35ab (Stb. 2012, 675). Er is verzuimd om de vrijstelling in artikel 26a, tweede lid, hierop aan te passen. Met deze wijziging wordt voornoemd artikel alsnog aangepast conform het nieuwe artikel 35ab. Om te zorgen dat de wijziging ook van toepassing is ten aanzien van de periode vanaf 1 januari 2013 wordt terugwerkende kracht verleend tot en met die datum. Dit heeft geen negatieve gevolgen voor betrokkenen, maar zorgt er juist voor dat de verkeerde verwijzing wordt hersteld en niet tot problemen leidt voor rechthebbenden.

Onderdelen G, H, M, N, O, Q, R, S, T, U en V (artikelen 27, 30a, 47, 64, 65, 130r, 130z, 130aa, 130bb, 130cc en 130dd)

De aanpassingen in deze onderdelen betreffen correcties van kleine technische onzorgvuldigheden die met de Wwz zijn opgenomen in de WW.

Onderdeel I (artikel 36c)

Zie de toelichting bij artikel I (artikel 24c van de AKW).

Onderdeel J (artikel 41)

Artikel 41 van de WW regelt dat de uitkering niet wordt betaald als die doorgaans minder bedraagt dan een achtste deel van het minimumloon. Omdat in het onderhavige wetsvoorstel wordt overgestapt van een kalenderweeksysteem naar kalendermaandsysteem, wordt voorgesteld dit ook niet langer te beoordelen per week maar per maand.

Onderdeel K (artikel 42a)

Deze wijziging in het eerste lid van artikel 42a brengt tot uitdrukking dat voor de berekening van het arbeidsverleden (artikel 42) dagen waarover een bepaalde uitkering (zie onderdelen a en b) is ontvangen, gelijkgesteld worden met een dag of acht uur arbeidsverleden. Omdat voor de berekening van de uitkeringsduur zowel het aantal uren als het aantal dagen (gelijkgesteld) arbeidsverleden van belang is, wordt opgenomen dat een dag uitkering zowel gelijk staat aan een dag arbeidsverleden als aan acht uur. Deze duidelijkheid ontbrak sinds 1 januari 2013 toen het begrip «uren» in het eerste lid van artikel 42a is geïntroduceerd (Stb. 2012, 675). Nu ontstaat er ook meer duidelijkheid in geval een uitkeringsgerechtigde stelt dat over meer dan acht uur per dag een uitkering werd ontvangen. Uit de wet blijkt nu dat een dag wordt gesteld op acht uur. Artikel 15, derde lid, van de Wet WIA, (dat dezelfde materie regelt voor de Wet WIA) bepaalt dit al. De technische omissie zal worden hersteld en er zal terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2013 aan worden verleend omdat de helderheid inzake welk aantal uren een dag gelijk wordt gesteld ook van belang is voor de WW-gerechtigden vanaf 1 januari 2013. Door het technische karakter van het herstellen van de omissie zullen betrokkenen inhoudelijk niet worden benadeeld door de wijziging.

Onderdeel L (artikel 43)

Als de Wwz in werking treedt, zal worden geregeld dat een uitkeringsrecht niet langer gedeeltelijk kan eindigen. Dit hangt samen met de introductie van inkomensverrekening in de WW. In verband hiermee wordt voorgesteld de toevoeging «gehele» en «geheel» te laten vervallen.

Onderdeel P (artikel 79)

Het vierde lid van artikel 79 bepaalt dat indien het bedrag dat op de overheidswerkgever verhaald kan worden door het UWV kleiner is dan het bedrag dat onverschuldigd wordt betaald, het UWV het overige van het onverschuldigd betaalde terugbetaald aan de overheidswerkgever. Niet in het tweede lid, maar in het derde lid is de vermindering van het verhaalsbedrag met het onverschuldigd betaalde geregeld. De verwijzing in artikel 79, vierde lid, naar het tweede lid wordt derhalve vervangen door een verwijzing naar het derde lid.

ARTIKEL XII. WET ALGEMENE OUDERDOMSVERZEKERING BES

Onderdeel A (artikel 12)

In artikel 12, derde lid, wordt abusievelijk verwezen naar onderdeel a van artikel 37, eerste lid. Artikel 37, eerste lid, bevat met ingang van 1 januari 2011 geen onderdeel a meer (Stb. 2010, 830). In dit onderdeel wordt voorgesteld de verwijzing in artikel 12, derde lid, hierop aan te passen.

Onderdeel B (artikel 41)

In artikel 41, eerste lid, staat abusievelijk «van artikel 6». Dit wordt in dit onderdeel gecorrigeerd.

ARTIKEL XIII. WET ALLOCATIE ARBEIDSKRACHTEN DOOR INTERMEDIARIS

Artikel 7a, eerste lid, van de Wet allocatie arbeidskrachten door intermediairs bepaalt dat het een ieder verboden is in Nederland arbeidskrachten ter beschikking te stellen anders dan door middel van een onderneming of rechtspersoon die in het handelsregister, bedoeld in artikel 2 van de Handelsregisterwet 2007, is ingeschreven of waarvan is opgenomen dat deze de activiteit van het ter beschikking stellen van arbeidskrachten uitoefent of mede uitoefent. Hoewel «of» in de tekst staat tussen «ingeschreven» en «waarvan is opgenomen» heeft de wetgever nadrukkelijk «en» bedoeld (zie ook de memorie van toelichting, Kamerstukken II 2010/11, 32 872, nr. 3, blz. 3). Om de bedoeling van de wetgever ook in de wettekst duidelijker weer te geven, wordt voorgesteld het woord «of» te vervangen door het woord «en».

ARTIKEL XIV. WET ARBEID EN ZORG

Onderdeel A (artikel 3:13)

In het tweede lid van artikel 3:13 is met ingang van 1 januari 2013 de verwijzing naar artikel 16 van de ZW weggefallen. Deze verwijzing is abusievelijk niet overgenomen uit de eerste nota van wijziging bij de Verzamelwet SZW 2013 (Kamerstukken II 2012/13, 33 556, nr. 7) in het gewijzigd voorstel van wet (Kamerstukken I 2012/13, 33 556, A). Deze omissie wordt in dit onderdeel hersteld. Nu het een begunstigende bepaling (over het indexeren van daglonen) betreft, wordt voorgesteld aan deze wijziging terugwerkende kracht te verlenen tot en met 1 januari 2013.

Onderdeel B (artikel 3:13)

De invoering van de Wwz en een daarmee samenhangende wijziging in het Dagloonbesluit werknemersverzekeringen (Dagloonbesluit), maken wijzigingen bij de vaststelling van het dagloon voor een uitkering op grond van Wet arbeid en zorg (Wazo) noodzakelijk. De wijzigingen zijn technisch van aard.

Op basis van het eerste lid is de uitkering op grond van de Wazo gelijk aan het dagloon. Dit wordt meestal vastgesteld op dezelfde wijze als het dagloon voor de ZW, dit wordt in het tweede lid bepaald. Dit betekent dat voor werknemers en gelijkgestelden die een dienstbetrekking hebben of waarvan de arbeidsverhouding gelijk is gesteld met een dienstbetrekking, het dagloon gebaseerd is op het loon uit die dienstbetrekking of arbeidsverhouding.

Wanneer iemand een uitkering ontvangt op grond van de WW, met uitzondering van een uitkering op grond van artikel 18 of hoofdstuk IV, de ZW of de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (althans de loongerelateerde WGA-uitkering, hierna Wet WIA) en vervolgens recht heeft op een uitkering op grond van de Wazo, wordt uitgegaan van het dagloon zoals dat is vastgesteld op basis van die wetten. Dit geldt ook voor de persoon die vanwege nawerking op grond van artikel 3:10, eerste en tweede lid, van de Wazo, binnen korte tijd na afloop van een WW-, ZW- of WGA-uitkering recht krijgt op een uitkering op grond van de Wazo. Bovenstaande wordt geregeld in het derde lid.

Vanwege de complexiteit van de dagloonregels is ervoor gekozen om, net als in de ZW, WW en Wet WIA, in het vierde lid van artikel 3:13, een delegatiebepaling op te nemen, zodat de inhoudelijke uitwerking ook in het Dagloonbesluit kan worden opgenomen.

Het dagloon van de ZW-, WW- en WGA-uitkeringen wordt geïndexeerd aan de hand van de wijziging van het bedrag, genoemd in artikel 8, eerste

lid, van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag. Dit moet ook gelden voor het Wazo-dagloon. Daarom wordt op een eenmaal vastgestelde uitkering op grond van de Wazo, artikel 16 van de ZW van overeenkomstige toepassing verklaard. Dit betekent ook dat een wijziging van de uitkering zonder nieuwe beschikking wordt vastgesteld. Ten slotte zijn er nog twee overgangsbepalingen in het artikel opgenomen. Deze houden verband met het vervallen van het eerste en derde lid van artikel 7 van het Dagloonbesluit na de inwerkingtreding van de Wwz. In deze leden werd geregeld hoe het ZW-dagloon moet worden vastgesteld van de WW-gerechtigde die recht krijgt op ziekgeld. Deze leden zijn niet meer nodig omdat het ziekgeld voor de WW-gerechtigde conform artikel 29, zevende lid, van de ZW wordt vastgesteld. Door het schrappen van voornoemde leden kan het Wazo-dagloon voor de WW-gerechtigde niet meer overeenkomstig die leden worden vastgesteld. Dat is echter wel nodig omdat er na inwerkingtreding van de Wwz nog steeds werknemers zijn die een WW-uitkering ontvangen op grond van de huidige WW. Voor deze groep werknemers is overgangsrecht nodig. Dit is geregeld in het zesde en zevende lid.

Het zesde lid regelt dat voor de persoon wiens WW-uitkering is gebaseerd op de WW voor de inwerkingtreding van onderdeel S van artikel XXVI en onderdeel A van artikel XXVIII van de Wwz, artikel 3:13 van de Wazo en de artikelen 15 en 16 van de ZW en de daarop berustende bepalingen, meer in het bijzonder het Dagloonbesluit, zoals deze luiden voor de inwerkingtreding van bovenstaande artikelen, van toepassing blijven.

In het zevende lid wordt bovenstaande ook geregeld voor de persoon die eerst een WW-uitkering heeft genoten die is vastgesteld op basis van de WW zoals deze luidde voor inwerkingtreding van artikelen XXVI, onderdeel S en XXVIII, onderdeel A, van de Wwz, vervolgens ziek is geworden en recht heeft gekregen op een ZW-uitkering en tijdens of na die uitkering recht krijgt op een uitkering op grond van de Wazo.

Artikel 3:13, zoals dat luidde voor de inwerkingtreding van dit onderdeel van de onderhavige wet, blijft van toepassing in die gevallen. In deze situatie zijn met name het derde en vierde lid van belang, hierin wordt geregeld dat wanneer er al recht op een ZW-uitkering bestaat, er wordt aangesloten op het vastgestelde ZW-dagloon, of de gemiddelde uitkering indien er sprake is van inkomensverrekening. Hierdoor moeten ook artikel 29, zevende lid, en de artikelen 15 en 16 van de ZW en de daarop berustende bepalingen, zoals deze luiden voor inwerkingtreding van artikel XXVIII, onderdeel A van de Wwz, van toepassing blijven. Dit gebeurt door het overgangsrecht in de ZW (zoals opgenomen in artikel XXVIII, onderdeel F, van de Wwz).

Het overgangsrecht vervalt met ingang van 1 april 2020. Op dat moment worden alle nieuwe WW-uitkeringen conform de nieuwe WW worden vastgesteld en zullen er geen personen meer zijn die nog onder het oude regime vallen.

Voorgesteld wordt dit onderdeel in werking te laten treden op 1 juli 2015. Dit onderdeel treedt dan gelijk in werking met de onderdelen van de Wwz die invloed hebben op de dagloonvaststelling. Omdat de wijzigingen met elkaar samenhangen, is het nodig dat deze wijzigingen op hetzelfde moment plaatsvinden.

Onderdeel C (artikel 3:14a)

In artikel 3:14a, eerste lid, van de Wazo is het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen abusievelijk aangeduid als «Uitkeringsinstituut werknemersverzekeringen». Dit wordt in dit onderdeel gecorrigeerd.

ARTIKEL XV. WET ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSVORZIENING JONGGEHANDICAPTEN

Onderdeel A (artikel 1a:1)

In artikel 1a:1, achtste lid, zoals dat komt te luiden na inwerkingtreding van artikel III, onderdeel B, van de Invoeringswet Participatiewet, is abusievelijk geen verwijzing opgenomen naar het zesde lid van artikel 1a:1. In dit onderdeel wordt voorgesteld deze omissie te herstellen.

Onderdeel B (artikel 2:7)

In artikel 2:7, zesde lid, is het woord «voorschrift» abusievelijk geschreven als «voorschift» (Stb. 2009, 582). Dit wordt in dit onderdeel gecorrigeerd.

Onderdelen C en E (artikelen 2:55a en 3:47a)

In de artikelen 2:55a, vierde lid, en 3:47a, vierde lid, staat abusievelijk «uit Uitvoeringsinstituut» in plaats van «het Uitvoeringsinstituut». Voorgesteld wordt dit in dit onderdeel te herstellen.

Onderdelen D en F (artikelen 2:62 en 3:59)

Zie de toelichting bij artikel I (artikel 24c van de AKW). Voorts heeft in artikel 2:62 abusievelijk nooit een verwijzing naar artikel 349 van de FW gestaan. Deze omissie wordt in onderdeel C hersteld.

ARTIKEL XVI. WET ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSVZERKERING ZELFSTANDIGEN

Onderdeel A (artikel 55b)

In artikel 55b staat abusievelijk «uit Uitvoeringsinstituut» in plaats van «het Uitvoeringsinstituut». Voorgesteld wordt dit in dit onderdeel te herstellen.

Onderdeel B (artikel 65a)

Zie de toelichting bij artikel I (artikel 24c van de AKW).

ARTIKEL XVII. WET FINANCIERING SOCIALE VERZEKERINGEN

Onderdeel A (artikel 28, eerste en zesde lid)

Onder 1

De delegatiegrondslag in artikel 28, eerste lid, van de Wfsv is verhelderd. De aanleiding voor deze wijziging betreft het arrest van de Hoge Raad van 20 juni 2014 (kenmerk: ECLI:NL:HR:2014:1464) waarin de delegatiebevoegdheid van de wetgever en het gebruik ervan aan de orde was. De Hoge Raad vernietigde het arrest van het Gerechtshof 's-Hertogenbosch van 27 juni 2013 (kenmerk: ECLI:NL:GHSHE:2013:2626) en oordeelde dat de delegatiebepaling ruimte laat voor de besluitgever om met het oog op uitvoerbaarheid een vereiste te stellen zoals is gebeurd in artikel 2.3 van het Besluit Wfsv en dat de delegatiebevoegdheid niet is overschreden. In dat artikel dat op deze delegatiegrondslag is gebaseerd, wordt voor de toepassing van de lage sectorpremie de voorwaarde gesteld dat er een schriftelijke arbeidsovereenkomst is waaruit blijkt dat de werknemer ten minste voor een jaar of voor onbepaalde tijd in dienstbetrekking zal staan tot de werkgever. Het is in het belang van de uitvoering dat ook uit de

tekst van de delegatiegrondslag zelf helder blijkt dat er ook voorwaarden kunnen worden gesteld ter afbakening van de verschillende categorieën van werkgevers en werknemers. Een afbakening van een categorie werknemers kan bijvoorbeeld gelegen zijn in de eis dat er sprake moet zijn van een schriftelijke arbeidsovereenkomst die voldoet aan bepaalde eisen, zoals dat thans ook is geregeld in artikel 2.3 van het Besluit Wfsv. Het vereiste van schriftelijke vastlegging van de arbeidsovereenkomst is noodzakelijk om een adequate controle mogelijk te maken of de werkgever terecht de lage sectorpremie heeft toegepast. Dit laat onverlet dat het verzekerd zijn voor de werknemersverzekeringen en daarmee de premieplicht voor de werkgever bestaat wanneer er sprake is van een arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht, ongeacht of de arbeidsovereenkomst schriftelijk is vastgelegd.

Onder 2

Bij de Verzamelwet SZW 2013 is in artikel XIII, onderdeel A2, geregeld dat het vijfde lid van artikel 28 van de Wet financiering sociale verzekeringen (Wfsv) wordt vernummerd tot zesde lid en is een nieuw vijfde lid ingevoegd. Deze wijziging is in werking getreden met ingang van 1 juli 2013 (Besluit van 24 juni 2013, Stb. 2013, 261). Gebleken is dat artikel 28 van de Wfsv reeds een zesde lid had. Dit heeft tot gevolg dat artikel 28 met ingang van 1 juli 2013 twee zesde leden heeft.

Echter bij de Wet beperking ziekteverzuim en arbeidsongeschiktheid is in artikel II, onderdeel A, onder 2, geregeld dat artikel 28, zesde lid, van de Wfsv komt te vervallen. Deze wijziging treedt in werking met ingang van 1 januari 2014 (Besluit van 13 oktober 2012, Stb. 2012, 483). Om hier geen enkel misverstand over te laten bestaan is bij het onderhavige artikel specifiek aangegeven *welk* zesde lid wordt bedoeld en dient te vervallen met ingang van 1 januari 2014. Deze bepaling werkt dan ook terug tot en met 1 januari 2014.

Onderdeel B (artikel 38a)

In artikel 38a, eerste lid, wordt nog verwezen naar het loon van de werknemer van de eigenrisicodrager, op wie artikel 56 van toepassing is. Aangezien artikel 56 reeds met ingang van 1 januari 2006 is geschrapt is artikel 38a hiermee in overeenstemming gebracht.

Onderdelen C en D (artikelen 47 en 48a)

In de artikelen 47, derde lid (premiëkorting ouderen) en 48a, vierde lid, onderdeel b (premiëkorting jongere werknemer) is geregeld dat de werkgever bij de loonadministratie een verklaring van de uitvoeringsinstantie moet bewaren waaruit blijkt dat voorafgaand aan de dienstbetrekking de werknemer uitkeringsgerechtigde was. De doelgroepverklaring is voor de werkgever een bewijsstuk dat wordt voldaan aan de voorwaarden voor premiekorting, maar hij kan ook op andere wijze aannemelijk maken dat wordt voldaan aan de voorwaarden. Uit een oogpunt van adequaat toezicht en handhaving zijn voornoemde artikelen zodanig gewijzigd dat het hebben van een doelgroepverklaring een vereiste is voor de toepassing van de premiekortingen (artikelen 47, derde lid, en 48a, vierde lid, onderdeel b (nieuw)). De doelgroepverklaring moet bij de loonadministratie worden bewaard (artikelen 47, vierde lid (nieuw), en 48a, vijfde lid (nieuw)).

In artikel 48a, vierde lid, onderdeel a, is geregeld dat de schriftelijke arbeidsovereenkomst of de publiekrechtelijke aanstelling bij de loonadministratie moet worden bewaard. In lijn met voornoemde wijziging is in artikel 48a, vierde lid, onderdeel a (nieuw) geregeld dat de werkgever over deze documenten dient te beschikken, waaruit blijkt dat wordt voldaan

aan de voorwaarde dat er sprake is van een dienstbetrekking met een overeengekomen duur van minimaal zes maanden en een arbeidsduur van ten minste 32 uren per week, alvorens de premiekorting jongere werknemer te mogen toepassen. De bewaarplicht van deze documenten is geregeld in artikel 48a, vijfde lid (nieuw).

Onderdeel E (artikel 117b)

Met het huidige artikel 117b, derde lid, onderdeel c, van de Wfsv is beoogd om een WGA-uitkering die voortvloeit uit een dienstbetrekking waaruit de werknemer recht had op ziekgeld in verband met bijvoorbeeld de no risk polis of recht had op ziekgeld in verband met bijvoorbeeld einde dienstbetrekking dat volgt op ziekgeld op grond van de no risk polis, niet ten laste te brengen van de Werkhervattingskas. Dit brengt met zich mee dat deze WGA-uitkering niet wordt betrokken bij de gedifferentieerde premieheffing. Echter de redactie van onderdeel c kan tot onduidelijkheden leiden. Om deze onduidelijkheid op te heffen is onderdeel c opnieuw geformuleerd.

In het nieuwe onderdeel k is bepaald dat het ziekgeld in verband met bijvoorbeeld einde dienstbetrekking dat volgt op ziekgeld op grond van de no risk polis, niet ten laste wordt gebracht van de Werkhervattingskas. Dit ziekgeld wordt al op grond van artikel 115, eerste lid, onderdeel e, ten laste gebracht van het Arbeidsongeschiktheidsfonds.

Het huidige artikel 117, derde lid, van de Wfsv is bij de Wet beperking ziekteverzuim en arbeidsongeschiktheid vangnetters ingevoegd (artikel II, onderdeel T) dat op 1 januari 2014 in werking is getreden. In verband hiermee zal deze wijziging terugwerken tot en met deze datum.

Onderdeel F (artikel 122b)

In artikel 122b is overgangsrecht opgenomen in verband met de wijzigingen van de premiekorting, bedoeld in de artikelen 47 en 48a. Het overgangsrecht brengt met zich mee dat de wijzigingen niet van toepassing zijn voor een werknemer voor wie de premiekorting voor de dag van inwerkingtreding van deze wet door de werkgever werd toegepast.

Onderdeel G (artikel 122g)

Artikel 122g is uitgewerkt en kan vervallen.

Onderdeel H (artikel 124)

In artikel 124 is de onderlinge gegevensuitwisseling geregeld tussen de in dit artikel genoemde instanties ter uitvoering van de in dit artikel genoemde wetten. De gegevensuitwisseling vindt alleen plaats op verzoek van deze instanties. Dit artikel is gewijzigd met het oog op de mogelijkheid om ook spontaan gegevens uit te wisselen tussen de desbetreffende instanties ter uitvoering van die wetten. Dit is van belang in verband met de verzekeringspositie van personen die juist en snel moet worden vastgesteld, zodat de personen of de werkgever van deze personen snel kunnen weten of zij premieplichtig zijn. De wijziging brengt met zich mee dat de betrokken instanties de mogelijkheid hebben spontaan gegevens over bijvoorbeeld de verzekeringspositie van personen te delen zonder dat hier een specifiek verzoek aan ten grondslag hoeft te liggen. Deze wijziging is in lijn met artikel 89 van de Zorgverzekeringswet op grond waarvan de desbetreffende instanties, waaronder het UWV en de Rijksbelastingdienst, spontaan gegevens kunnen uitwisselen ter uitvoering van genoemde wet.

ARTIKEL XVIII. WET INKOMENSVOORZIENING OUDERE EN GEDEELTELIJK ARBEIDSONGESCHIKTE GEWEZEN ZELFSTANDIGEN

Onderdeel A (artikel 5)

De uitzondering voor studenten in het kader van de kostendelersnorm (artikel 5, zevende lid, onderdeel d, van de IOAZ) is technisch aangepast: de nieuwe formulering brengt duidelijker tot uitdrukking dat het gaat om het volgen van die soorten van onderwijs waarvoor recht op studiefinanciering respectievelijk een tegemoetkoming kan bestaan, en dat bij personen die een opleiding volgen waarbij aanspraak op studiefinanciering kan bestaan, met het oog op die aanspraak alleen hun leeftijd in aanmerking wordt genomen. Deze wijziging hangt samen met artikel III, onderdeel A, van de Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten. De beoogde datum van inwerkingtreding is 1 juli 2015.

Onderdeel B (artikel 17)

In de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving die per 1 januari 2013 in werking is getreden, is aan artikel 25 van de IOAZ en artikel 25 van de IOAW een (nieuw) eerste lid toegevoegd waarin is geregeld dat het college verplicht is een ontvangen uitkering terug te vorderen indien de belanghebbende daarmee heeft gefraudeerd (ten onrechte of tot een te hoog bedrag aan uitkering heeft ontvangen als gevolg van het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingverplichting).

De Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving bevat niet de verplichting voor het college om de uitkering bij fraude te herzien of in te trekken. De artikelen 17, derde lid, van de IOAZ en IOAW, die zien op intrekking of herziening van een besluit tot toekenning van uitkering, zijn een bevoegdheid gebleven. Achtergrond hiervan was dat het gezien de terugvorderingsplicht bij fraude feitelijk niet denkbaar is om herziening/intrekking met terugwerkende kracht achterwege te laten. Immers, het college is in dergelijke omstandigheden verplicht tot terugvordering en tot oplegging van een bestuurlijke boete, en om deze verplichtingen na te kunnen komen zal ook de uitkering met terugwerkende kracht moeten worden herzien of ingetrokken.

Aangezien verplichte terugvordering bij fraude een cruciaal onderdeel is van de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving, en om hierover geen misverstand te laten bestaan, wordt thans voorgesteld de artikelen 17, derde lid, van de IOAW en IOAZ zodanig aan te passen dat herziening/intrekking verplicht wordt bij fraude en een discretionaire bevoegdheid blijft indien anderszins de uitkering ten onrechte of tot een te hoog bedrag is verleend. Dit is geen beleidswijziging, alleen een verduidelijking. Met de Verzamelwet SZW 2013 (artikel XXII, onderdeel I) is reeds een soortgelijke wijziging doorgevoerd in artikel 54, derde lid, van de WWB.

ARTIKEL XIX. WET INKOMENSVOORZIENING OUDERE EN GEDEELTELIJK ARBEIDSONGESCHIKTE WERKLOZE WERKNEMERS

Onderdeel A (artikel 5)

De wijziging onder 1 betreft een technische aanpassing in verband met de Wwz.

De wijziging onder 2 heeft betrekking op de uitzondering voor studenten in het kader van de kostendelersnorm (artikel 5, twaalfde lid, onderdeel d, van de IOAW). Deze uitzondering is technisch aangepast: de nieuwe

formulering brengt duidelijker tot uitdrukking dat het gaat om het volgen van die soorten van onderwijs waarvoor recht op studiefinanciering respectievelijk een tegemoetkoming kan bestaan, en dat bij personen die een opleiding volgen waarbij aanspraak op studiefinanciering kan bestaan, met het oog op die aanspraak alleen hun leeftijd in aanmerking wordt genomen. Deze wijziging hangt samen met artikel II, onderdeel C, van de Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten. De beoogde datum van inwerkingtreding is 1 juli 2015.

Onderdeel B (artikel 17)

Zie de toelichting bij artikel XVIII, onderdeel B (artikel 17 van de IOAZ).

ARTIKEL XX. WET KINDEROPVANG EN KWALITEITSEISEN PEUTERSPEELZALEN

Onderdeel A (artikel 1.1)

Voorgesteld wordt om de zinsnede «met dien verstande dat op dit adres niet meer dan een voorziening voor gastouderopvang is gevestigd» te schrappen uit de begripsomschrijving van gastouderopvang. Deze formulering is in de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wko) opgenomen bij Wet van 13 oktober 2011 tot wijziging van de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen met betrekking tot de één-locatie-eis en de terugbetalingsplicht kinderopvang-toeslag voor ouders over het kalenderjaar 2010 (Stb. 2011, 479). Als reden daarvoor werd aangegeven dat als er twee of meer voorzieningen op het woonadres van de gastouder worden toegestaan, gemakkelijk een situatie kan ontstaan die in de Wko wordt getypeerd als een kindercentrum: er kunnen dan gelijktijdig meer dan het voor gastouderopvang toegestane maximale aantal van zes kinderen worden opgevangen (Kamerstukken II 2010/11, 32 693, nr. 3, blz. 7).

Momenteel is het dus niet mogelijk dat meerdere voorzieningen voor gastouderopvang gevestigd zijn op het woonadres van een gastouder. Voorgesteld wordt om deze beperking op te heffen en opvang op het woonadres van de gastouder net zo te behandelen als opvang op het woonadres van de vraagouder, waar wél meerdere voorzieningen voor gastouderopvang gevestigd kunnen zijn. Het is wenselijk om de regelgeving op dit punt te synchroniseren. Ook uit signalen uit de praktijk blijkt dat het wenselijk is dat op het woonadres van de gastouder meer dan één voorziening voor gastouderopvang gevestigd kan zijn. Denk bijvoorbeeld aan een echtpaar waarvan beide echtgenoten op hun eigen woonadres werkzaam willen zijn als gastouder, ieder op andere dagen van de week. Nu is dat niet mogelijk: er kan maar één voorziening voor gastouderopvang (dus: gastouderopvang door één specifieke gastouder) worden ingeschreven op het woonadres van de gastouder.

Wel blijft de beperking gelden dat als er twee of meer voorzieningen op het woonadres van een gastouder zijn gevestigd, er op dat adres nooit meer dan zes kinderen gelijktijdig kunnen worden opgevangen (zie de begripsomschrijving van gastouderopvang, onderdeel d). Die beperking geldt uiteraard ook bij opvang op het woonadres van een vraagouder.

Onderdeel B (artikel 1.10)

Bij artikel IX van de Wet beperking ziekteverzuim en arbeidsongeschiktheid vangnetters is artikel 1.10 gewijzigd met ingang van 1 januari 2014. Hierbij is verzuimd een aantal redactionele wijzigingen in het artikel door te voeren. Deze omissie wordt hierbij hersteld. Voorgesteld wordt deze wijzigingen terug te laten werken tot en met 1 januari 2014, de datum van inwerkingtreding van de wijzigingen van artikel 1.10.

Onderdelen C en D (artikelen 1.48 en 1.48b)

De voorgestelde aanpassingen van de artikelen 1.48 en 1.48b van de Wko zijn uitsluitend tekstueel. Zij beogen de formuleringen in overeenstemming te brengen met de formulering in de overige bepalingen van de wet. Het gaat om «inschrijving» in plaats van «opneming» (zie de overige leden van artikel 1.48, en de artikelen 1.46, 1.47, 2.3, 2.4 en 2.4a) en om «beschikking» in plaats van «beslissing» (zie de artikelen 1.46 en 2.3). Om diezelfde reden is in artikel 1.48b, derde lid, van de Wko het woord «geregistreerd» vervangen door «ingeschreven».

Onderdeel E (artikel 1.48c)

De mogelijkheid tot het gelijkstellen van categorieën van buitenlandse kinderopvangvoorzieningen met in Nederland geregistreerde kindercentra, geregistreerde voorzieningen voor gastouderopvang of geregistreerde gastouderbureaus was tot 1 januari 2014 geregeld in artikel 1.48a van de Wko en is met ingang van die datum opgenomen in artikel 1.48c van de Wko.

Hoewel deze bepaling dus pas recent als artikel 1.48c in de wet is opgenomen, is inmiddels geconstateerd dat het wenselijk is om de systematiek aan te passen en niet langer *categorieën* van buitenlandse kinderopvangvoorzieningen aan te wijzen voor gelijkstelling met kinderopvangvoorzieningen in Nederland. Daarom wordt voorgesteld artikel 1.48c te laten vervallen.

Door het afschaffen van de gelijkgestelde categorieën kinderopvang ontstaat er een eenduidig beleid, omdat alle ouders die kinderopvangtoeslag willen ontvangen voor het gebruik van een kinderopvangvoorziening in een andere lidstaat van de Europese Unie of staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte of in Zwitserland gebruik moeten maken van een kinderopvangvoorziening die is ingeschreven in het register buitenlandse kinderopvang. Alle ouders die kinderopvangtoeslag willen ontvangen en gebruik maken van een kinderopvangvoorziening die in Nederland is gevestigd, moeten ook gebruik maken van een kinderopvangvoorziening die is ingeschreven in het register kinderopvang. Deze registratieplicht draagt bij aan een rechtmatige toekenning van de kinderopvangtoeslag.

In de artikelen 16a tot en met 16d van de Regeling Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen waren tot 1 januari 2014 een aantal categorieën van kinderopvang in België en Duitsland gelijkgesteld. Deze artikelen zijn vervallen per 1 januari 2014 (Stcrt. 2013, 35199).

Onderdeel F (artikel 1.61 en 2.19)

Tot 2012 gaf de directeur van de GGD leiding aan de GGD. Daarnaast bestond er een Regionaal geneeskundig functionaris (RGF) die leiding gaf aan de organisatie die de Wet geneeskundige hulpverlening bij ongevallen en rampen (Wet GHOR) uitvoert. Met de wijziging van de Wet publieke gezondheid per 1 januari 2012 is de leiding van beide organisaties – GGD en GHOR-organisatie – in één persoon verenigd. Er is dus sinds 1 januari 2012 een eenhoofdige leiding, vormgegeven in de nieuwe functie directeur publieke gezondheid. De memorie van toelichting bij de wijziging van de Wet publieke gezondheid (Kamerstukken II, 2009/10, 32 195, nr. 3, blz. 7) wijst er op dat dit niet in de weg staat aan het inrichten van een meerhoofdige directie GGD en GHOR, zolang de verantwoordelijkheid voor de leiding van GGD en GHOR maar berust bij de directeur publieke gezondheid. De directeur publieke gezondheid geeft dus leiding aan twee organisaties onder twee verschillende besturen. Deze directeur publieke gezondheid kan ook de functie van directeur GGD uitoefenen (al dan niet onder die naam), maar er kan dus onder de

directeur publieke gezondheid nog een functionaris zijn die wordt aangeduid als de directeur GGD. Voorgesteld wordt de tekst van artikel 1.61 en 2.19 daarop aan te passen.

Onderdelen G en H (artikelen 1.61a en 2.19a)

Sinds 2001 heeft Stichting Projectenbureau Publieke Gezondheid en Veiligheid Nederland (voorheen GGD Nederland, hierna: de Stichting) een taak om uniformiteit in het toezicht en de aansluiting op de handhaving te bewerkstelligen. De Stichting voert deze belangrijke taak nu uit door de regionale GGD-en die belast zijn met het toezicht op de kinderopvang, te ondersteunen. Voor de kwaliteit van het toezicht en de handhaving is de continuïteit, de proportionaliteit en de professionaliteit van belang. Er worden twee artikelen ingevoegd, waardoor het mogelijk wordt een instelling, de Stichting, aan te wijzen als de instelling die tot taak heeft de kwaliteit en de uniformiteit van het toezicht op de kinderopvang en het peuterspeelzaalwerk te bevorderen. Naast de Stichting bestaat er een Expertisecentrum dat gemeenteambtenaren ondersteunt die belast zijn met de handhaving in de kinderopvang. In de praktijk werkt het Expertisecentrum nauw samen met de Stichting, omdat toezicht en handhaving in elkaars verlengde liggen.

Het college van burgemeester en wethouders van een gemeente is op grond van de artikelen 1.61, eerste lid, en 2.19, eerste lid, belast met het toezicht op de naleving. De directeur publieke gezondheid van de GGD wordt daartoe op grond van die bepalingen aangewezen door het college van burgemeester en wethouders.

De Stichting ontvangt sinds 2001 financiële middelen van de Minister, maar het is wenselijk om in de wet zelf de basis te leggen voor de bekostigingsrelatie tussen de Stichting en de Minister.

De aanwijzing van de Stichting voor de uitvoering van deze taak, is dus een codificatie van een reeds bestaande praktijk. De aanwijzing leidt er toe dat de werkzaamheden van de Stichting bestendig worden geregeld, waardoor de bijdrage van de Stichting aan de kwaliteit en uniformiteit van het toezicht in de kinderopvang en het peuterspeelzaalwerk, is geborgd.

Onderdeel I (artikel 3.8h)

Bij de wijziging van de Wet kinderopvang (Stb. 2013, 253) is onduidelijkheid ontstaan over de «lettering» van deze artikelen waardoor er twee verschillende artikelen zijn ontstaan die beide aangeduid worden als artikel 3.8h. Daarom is het wenselijk dit aan te passen.

ARTIKEL XXI. WET MELDING COLLECTIEF ONTSLAG

Onderdeel A, onder 2 en 3 (artikel 1)

Om te voorkomen dat, door de strikte definitie van het begrip «werknemer» in artikel 1 van de WMCO, de verplichting tot het melden van een collectief ontslag eenvoudig kan worden omzeild en om aldus schijnconstructies niet in de hand te werken, wordt voorgesteld om de mogelijkheid in artikel 1 op te nemen om bij ministeriële regeling bepaalde categorieën werkenden aan te wijzen die daardoor ook onder het werknemersbegrip van de WMCO vallen. Deze aldus aangewezen werkenden tellen dan ook mee bij het bepalen of er sprake is van een meldingsplicht op grond van artikel 3, eerste lid, van de WMCO.

Onderdeel A, onder 1, en B (artikelen 1 en 6)

Toestemming om de arbeidsovereenkomst op te zeggen kan, na inwerkingtreding van de Wwz, op grond van artikel 7:671a, tweede lid, van het BW onder bepaalde voorwaarden worden verleend door een bij collectieve arbeidsovereenkomst ingestelde commissie. In de artikelen 6 en 7 wordt daarom ook verwezen naar deze commissie. In artikel 1, onderdeel d, is een definitie van de commissie opgenomen.

Onderdeel C (artikel 7)

De wijzigingsopdracht in artikel IV, onderdeel F, van de Wwz is onjuist geformuleerd, waardoor artikel 7 van de WMCO onleesbaar zou worden. Dit wordt hier gecorrigeerd. De inhoud van artikel 7 wijzigt niet. Wel wordt in het eerste lid nu ook verwezen naar de commissie. Zie voor een toelichting onderdeel B.

ARTIKEL XXII. WET MINIMUMLOON EN MINIMUMVAKANTIEBIJSLAG

De wijziging onder 1 heeft betrekking op de Aanpassingswet basisregistratie personen, die op 6 januari 2014 in werking is getreden (Stb. 2013, 494) en waarin is voorzien in het vervallen van het sociaal-fiscaalnummer. De aanpassing van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag is bij de Aanpassingswet basisregistratie personen abusievelijk niet opgenomen.

De voorgestelde aanpassing onder 2 heeft betrekking op de wijziging van artikel 18p met ingang van 1 januari 2014, waarbij een nieuw vijfde lid is ingevoegd en het vijfde lid (oud) is vernummerd tot het zesde lid (nieuw). Hierbij is het zesde lid (oud) abusievelijk komen te vervallen (Stb. 2013, 405). In dit onderdeel wordt voorgesteld om dit te herstellen. Gelet op de omstandigheid dat het lid abusievelijk is verwijderd, is het voornemen aan deze wijziging terugwerkende kracht te verlenen tot en met de genoemde datum.

ARTIKEL XXIII. WET MOGELIJKHEID KOOPKRACHTTEGEMOETKOMING OUDERE BELASTINGPLICHTIGEN

Zie de toelichting bij artikel I (artikel 24c van de AKW).

ARTIKEL XXIV. WET OP DE ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSVERZEKERING

Onderdelen A, B en C (artikelen 34, 39 en 39b)

De bepaling in artikel 39, derde lid, inzake herziening per 22 februari 2007, is inmiddels uitgewerkt en kan daarom vervallen. In het verlengde daarvan vervallen tevens het vijfde en zesde lid van artikel 34 van de WAO.

De delegatiebepaling in artikel 39, vierde lid, van de WAO vervalt. Deze mogelijkheid tot het stellen van nadere regels is opgenomen in het kader van de zogenoemde stelselherziening per 1 januari 1987. Bij die stelselherziening is de verdiscontering van werkloosheid in de WAO-rechten vervallen, doch werd het wenselijk geacht een mogelijkheid te creëren om, zónder dat sprake was van wijzigingen in de gezondheidstoestand, direct de arbeidsongeschiktheidsuitkering te kunnen verhogen, bijvoorbeeld als minder werd verdiend dan de vastgestelde resterende verdien capaciteit. Van deze mogelijkheid is sindsdien geen gebruik gemaakt en dit past inmiddels ook niet meer in het huidige stelsel.

In artikel 39b zijn een aantal technische aanpassingen en verbeteringen aangebracht. De maximale duur van het ziekgeld kan bij onderbreking door een Wazo-uitkering langer dan 104 weken zijn en dan kan er sprake zijn van samenloop met de WAO-uitkering na 104 weken toegenomen arbeidsongeschiktheid. Artikel 39b regelt nu ook deze situatie.

Onderdeel D (artikel 39c)

Dit onderdeel betreft uniformering van de wachttijden voor verhoging van de WAO-uitkering bij toegenomen arbeidsongeschiktheid en samenloop van WAO-uitkering met ziekgeld ingevolge de Ziektewet of recht op loondoorbetaling.

Thans geldt dat een dergelijke verhoging direct ingaat, na een wachttijd van vier weken of na een wachttijd van 104 weken. Met de wijzigingen wordt de wachttijd nu in alle gevallen waarbij tevens recht bestaat op ziekgeld of recht bestaat op loondoorbetaling of bezoldiging, op 104 weken gesteld. In de overige voorwaarden voor verhoging van de WAO-uitkering wegens toegenomen arbeidsongeschiktheid is geen wijziging beoogd.

Met deze uniformering wordt de uitvoering vereenvoudigd. Het UWV bespaart hiermee in deze gevallen relatief hoge uitvoeringskosten. Hierna wordt dit nader toegelicht. Daarbij wordt eerst ingegaan op de situatie waarin er bij toegenomen arbeidsongeschiktheid tevens recht is op ziekgeld, de situatie waarin bij toegenomen arbeidsongeschiktheid tevens recht is op loondoorbetaling bij ziekte en vervolgens op de situaties waarin dat niet het geval is.

Tevens recht op ziekgeld

Indien in het geval van toegenomen arbeidsongeschiktheid tevens recht op ziekgeld bestaat, dan komt de wijziging neer op afschaffing van het zogenoemde «WAO-kopje». Het WAO-kopje wordt nu uitbetaald aan WAO-ers die bij toegenomen arbeidsongeschiktheid tevens recht hebben op ziekgeld.

In gevallen waarin er tevens recht bestaat op loondoorbetaling wegens ziekte, kan de werkgever het ziekgeld en, indien van toepassing het WAO-kopje, in mindering brengen op het door te betalen loon op grond van artikel 7:629, vijfde lid, van het BW. Na afloop van de maximale ZW-periode van 104 weken eindigt de ZW-uitkering en komt de WAO-uitkering volledig tot uitbetaling.

Hierna zijn ter illustratie enkele rekenvoorbeelden opgenomen.³

Voorbeeld 1 (WAO-kopje)

Betrokkene heeft een WAO uitkering, ao-klasse 45–55%. Het WAO dagloon bedraagt € 150,00.

Uitkering WAO bedraagt 35% van € 150,00 = € 52,50.⁴

Hij verdient € 50,00 per dag.

Totaal inkomen € 52,50 + € 50,00 = € 102,50 per dag.

Betrokkene valt na 9 jaar voor zijn werk uit en heeft in verband met einde dienstverband recht op ziekgeld.

Ziekgeld bedraagt 70% van € 50,00 = € 35,00.

Uitkering WAO wordt na 4 weken verhoogd met (75% x € 150,00) – € 52,50 = € 60,00.⁵

³ In de voorbeelden is de vakantietoeslag buiten beschouwing gelaten.

⁴ In artikel 21, tweede lid, van de WAO is bepaald dat het uitkeringspercentage voor de arbeidsongeschiktheidsklasse 45–55%, 35% bedraagt.

⁵ In artikel 21, tweede lid, van de WAO is bepaald dat het uitkeringspercentage voor de arbeidsongeschiktheidsklasse 80–100%, 75% bedraagt.

Van de verhoging van de WAO-uitkering wordt betaald: € 60,00 (verhoging WAO) – € 35,00 (ZW) = € 25,00 (= WAO-kopje).
De totale WAO-uitkering bedraagt dan € 52,50 + € 25,00 = € 77,50.
Totaal inkomen na 4 weken toegenomen ongeschiktheid € 77,50 (WAO) + € 35,00 (ZW) = 112,50.
Totaal inkomen na 104 weken toegenomen ongeschiktheid 75% x € 150,00 = € 112,50 (WAO).

Voorbeeld 2 (géén WAO-kopje)

Betrokkene heeft een WAO uitkering, ao-klasse 45–55%. Het WAO dagloon bedraagt € 150,00.

Uitkering WAO bedraagt 35% van € 150,00 = € 52,50.

Hij verdient € 70,00 per dag.

Totaal inkomen € 52,50 + € 70,00 = € 122,50 per dag.

Betrokkene valt na 4 jaar voor zijn werk uit en heeft op grond van artikel 29b van de ZW recht op ziekengeld.

Ziekengeld bedraagt 100% van € 70,00 = € 70,00.⁶

Uitkering WAO wordt na 4 weken verhoogd met (75% x € 150,00) – € 52,50 = € 60,00.

Van de verhoging van de WAO-uitkering wordt uitbetaald: € 60,00 (verhoging WAO) – € 70,00 (ZW) = € 0.

De totale WAO-uitkering bedraagt dan nog steeds € 52,50.

Totaal inkomen na 4 weken toegenomen ongeschiktheid € 52,50 (WAO) + € 70,00 (ZW) = € 122,50.

Totaal inkomen na 104 weken toegenomen ongeschiktheid 75% x € 150,00 = € 112,50 (WAO).

Hier zijn relatief hoge uitvoeringskosten mee gemoeid. Deze hoge uitvoeringskosten worden veroorzaakt door een arbeidsintensief handmatig proces met veel overdrachtsmomenten tussen afdelingen en medewerkers. Op jaarbasis worden 6000 gevallen getoetst door middel van een verzekeringsgeneeskundige en arbeidskundige beoordeling. Het is voor betrokkenen belastend om een onderzoek te doorlopen. Dit terwijl uiteindelijk per jaar maar zo'n 150 WAO-gerechtigden door de toetsing komen. Daarom wordt voorgesteld de verhoging WAO, direct of na 4 weken, te beperken.

Geen recht op ziekengeld

Bestaat er in het geval van toegenomen arbeidsongeschiktheid géén recht op ziekengeld, maar wordt er wel in een dienstbetrekking arbeid verricht, dan betekent de wijziging in geval van toegenomen arbeidsongeschiktheid het volgende.

Degene die in dienstbetrekking werkt en wegens de toename niet meer (volledig) de bedongen arbeid kan verrichten, heeft in beginsel recht op 104 weken loondoorbetaling wegens ziekte. Hiermee wordt voorzien in het inkomensverlies als gevolg van de toegenomen arbeidsongeschiktheid. Voor de werkgever betekent het niet meer verstrekken van de verhoging WAO, direct of na 4 weken, dat de verhoging van de WAO-uitkering niet langer in mindering kan worden gebracht op het wegens ziekte door te betalen loon. De regering acht dit aanvaardbaar omdat hiermee wordt bevorderd dat de werkgever de werknemer re-integreert in passende arbeid. Voorts acht de regering het wenselijk dat

⁶ In artikel 29b van de ZW is bepaald dat het ziekengeld onder bepaalde voorwaarden gedurende de eerste 52 weken 100% kan bedragen.

in gevallen waarin géén recht meer bestaat op toekenning van ziekengeld op grond van artikel 29b ZW, dit niet vanuit de WAO wordt gecompenseerd.⁷

Hetzelfde geldt voor degene die aanspraak maakt op een bezoldiging.

Geen recht op ziekengeld en geen recht op loondoorbetaling of bezoldiging

Degene, die niet in dienstbetrekking werkt, heeft in de meeste gevallen geen recht op een ZW-uitkering of 104 weken loondoorbetaling. In deze gevallen acht de regering het niet aanvaardbaar dat de WAO-uitkering pas wordt verhoogd als sprake is van een structureel toegenomen arbeidsongeschiktheid. In deze gevallen is er immers geen sprake van een ander inkomen (ZW-uitkering of loondoorbetaling) dat aanvullend inkomen verschaft vanwege die toegenomen arbeidsongeschiktheid. Omdat er geen sprake is van een samenloopsituatie is er ook geen sprake van ingewikkelde berekeningen, maar betreft het een normale beoordeling in het kader van de WAO. Voor deze personen blijft de verkorte wachttijd bestaan.

Uitkeringslasten

Het beperken van het hanteren van de verkorte wachttijd in de WAO betekent voor naar schatting 150 nieuwe zieke WAO-ers per jaar dat er geen recht meer is op het WAO-kopje naast de ZW-uitkering.⁸ Daarnaast komt de WAO-verhoging direct of na 4 weken ook te vervallen voor degenen die naast de WAO-uitkering recht op loondoorbetaling bij ziekte hebben. Deze maatregel heeft betrekking op naar schatting 1.500 nieuwe zieke WAO-ers per jaar.⁹ Als gevolg van beide maatregelen nemen de uitkeringslasten in de WAO af met naar schatting € 4 miljoen in 2015 oplopend tot ca. € 10 miljoen in 2017. Omdat de WAO een aflopende regeling is, zijn de besparingen op de uitkeringslasten niet structureel van aard.

Tabel 1: Financiële effecten (x € 1 mln.)

Jaartal	2015	2016	2017	2018	2019	Struct
Effect op uitkeringslasten	- 4	- 9	- 10	- 9	- 8	0

Inkomenseffecten

Het uniformeren van de wachttijden voor de herbeoordeling van arbeidsongeschikten bij uitval naar 104 weken en de samenloop daarvan met WAO-uitkering met ziekengeld of loondoorbetaling voor nieuwe instroom heeft geen directe inkomenseffecten tot gevolg. Wel is het zo dat door het uniformeren van de wachttijd de nieuwe instroom van arbeidsongeschikten langer moet wachten voordat hun uitkering wordt verhoogd bij toegenomen arbeidsongeschiktheid in vergelijking met de huidige systematiek. De uniformering heeft indirect dus wel inkomenseffecten.

⁷ Artikel 29b van de ZW geeft in beginsel gedurende de eerste vijf jaar na het in dienst nemen van een WAO-gerechtigde recht op ziekengeld.

⁸ De aantallen hebben betrekking op het aantal nieuwe ziektesituaties per jaar. Voor iedere nieuwe ziektesituatie geldt dat er voor een periode van maximaal ca. twee jaar (maximale duur ziektewet/loondoorbetaling) sprake is van een lagere WAO-uitkering.

⁹ Zie voorgaande voetnoot.

Arbeidsongeschikten die door uitval in de Ziektewet raken, worden op dit moment na vier weken herbeoordeeld om te bezien of de mate van arbeidsongeschiktheid is toegenomen. Indien dit het geval is, én het ziekgeld lager is dan de verhoging van de WAO-uitkering, ontvangt de arbeidsongeschikte het hogere WAO bedrag (WAO-kopje). Uniformering van de wachttijden heeft tot gevolg dat de nieuwe arbeidsongeschikten deze verhoging pas na twee jaar ontvangen. Uit analyses van het UWV blijkt dat het gemiddelde WAO-kopje de afgelopen jaren ca. € 4000 per jaar bedroeg.

Ook bij arbeidsongeschikten met loondoorbetaling bij uitval bestaat er de mogelijkheid dat de verandering van de systematiek tot inkomenseffecten leidt. Op dit moment is het zo dat indien de WAO-uitkering na vier weken wordt verhoogd, dit verrekend wordt met het inkomen dat de arbeidsongeschikte ontvangt van de werkgever. Uniformering van de wachttijden heeft tot gevolg dat de verhoging van de WAO-uitkering pas na twee jaar ziekte plaatsheeft. De verwachting is echter wel dat in de meeste gevallen de loondoorbetaling hoger is dan de verhoging van de WAO-uitkering, waardoor er niks wijzigt voor de arbeidsongeschikte.

Uitvoeringskosten

Door het vervallen van activiteiten dalen de reguliere uitvoeringskosten van het UWV met € 2 miljoen per jaar.

Administratieve lasten en regeldruk

Indien sprake is van loondoorbetalingsverplichting wegens ziekte door de werkgever hoeft deze nog slechts rekening te houden met een eventueel recht op ziekgeld dat op het door te betalen loon in mindering kan worden gebracht. In het enkele geval waarin de verhoging van de WAO-uitkering méér bedraagt dan het ziekgeld is dit alleen nog voor de werkgever relevant als hij ook na 104 weken nog een loondoorbetalingsplicht heeft.

Is geen sprake van recht op ziekgeld dan heeft de wijziging tot gevolg dat gedurende de eerste 104 weken van toegenomen arbeidsongeschiktheid geen sprake meer is van een verhoging van de WAO-uitkering die op de loondoorbetaling in mindering kan worden gebracht. Vanwege de lage aantallen is het effect op de administratieve lasten nihil.

Onderdeel E (artikel 43d)

Onderdeel E bevat een technische aanpassing. Van de gelegenheid is gebruik gemaakt om tevens de onjuiste verwijzing in artikel 43d WAO naar artikel 29 negende lid, van de ZW, te vervangen door een verwijzing naar artikel 29, tiende lid, van de ZW.

Onderdeel F (artikel 58)

Zie de toelichting bij artikel I (artikel 24c van de AKW).

Onderdeel G (artikel 91e)

In dit onderdeel is overgangsrecht geregeld voor personen, die reeds arbeidsongeschikt zijn. De voorgestelde wijzigingen worden van toepassing als de eerste dag van de toegenomen arbeidsongeschiktheid, die recht geeft op verhoging van de WAO-uitkering, is ingetreden op of na de datum van inwerkingtreding van het onderhavige artikel van deze wet. De eerste dag van toegenomen arbeidsongeschiktheid is de eerste dag van de eerste periode die, na toepassing van de samentellingsregeling in het tweede lid van artikel 91e WAO, in aanmerking wordt genomen.

Verdergaande eerbiedigende werking acht de regering niet noodzakelijk, gelet op de onevenredige belasting die dit voor de uitvoering meebrengt. Voorts is hierbij overwogen dat, als sprake is van een dienstbetrekking, de toekenning van ziekengeld aan (ex) WAO-ers in beginsel gedurende de eerste 104 weken blijft voorzien in compensatie voor de werkgever.¹⁰

ARTIKEL XXV. WET OP DE ECONOMISCHE DELICTEN

Ingevolge artikel II van de Wet van 26 juni 2013 tot aanpassing van de Wet op de ondernemingsraden in verband met wijziging van de financiering van het scholingssysteem voor leden van de ondernemingsraad en enkele andere wijzigingen van deze wet (Stb. 2013, 296) is de verwijzing in artikel 1, onder 4°, naar artikel 36, zevende lid, van de Wet op de ondernemingsraden aangepast aan de nieuwe nummering van de leden van artikel 36 en wordt nu verwezen naar het vijfde lid van dat artikel. Daarbij is abusievelijk het woord «artikel» voor de aanduiding van het artikelnummer geplaatst. Dit wordt nu hersteld.

ARTIKEL XXVI. WET OP DE LOONVORMING (ONDERDEEL A)

De wijziging van de Wet op de loonvorming, onderdeel A, onder 1, houdt verband met de toezegging gedaan in de beantwoording op Kamervragen over de rechtsgeldigheid van onderwijscao's (Aanhangsel bij de Handelingen, vergaderjaar 2013/2014, nr. 1205). Toegezegd is om in verband met de decentralisatie van de arbeidsvoorwaardenvorming die in het onderwijs heeft plaatsgevonden en de ontwikkelingen in het arbeidsrecht te kijken naar de uitzondering in de Wet op de loonvorming betreffende de toepasselijkheid van genoemde wet op personen, aan een onderwijsinstelling werkzaam, wier arbeid bestaat in het geven van onderwijs. Gezien voltooiing van de decentralisatie van de arbeidsvoorwaardenvorming in het onderwijs met ingang van 1 januari 2014, acht de regering deze algemene uitzondering voor onderwijzend personeel in de Wet op de loonvorming niet langer gewettigd. Om die reden wordt voorgesteld deze uitzondering te schrappen.

De wijziging van de Wet op de loonvorming, onderdeel A, onder 2, betreft een technische aanpassing. De Wet inschakeling werkzoekenden is ingetrokken met de Invoeringswet Wet werk en bijstand, welke wet zelf ook is ingetrokken met de Wet van 29 december 2008 (Stb. 586) tot intrekking van de Invoeringswet Wet werk en bijstand.

ARTIKEL XXVI. WET OP DE LOONVORMING (ONDERDELEN B EN C), ARTIKEL XXVIII. WET OP HET ALGEMEEN VERBINDEND EN HET ONVERBINDEND VERKLAREN VAN BEPALINGEN VAN COLLECTIEVE ARBEIDSOVEREENKOMSTEN, ARTIKEL XXXI. WET VERPLICHTE BEROEPSPENSIOENREGELING EN ARTIKEL XXXII. WET VERPLICHTE DEELNEMING IN EEN BEDRIJFSTAKPENSIOENFONDS 2000

Sinds 1 september 2004 voorziet het Besluit aanmelding van collectieve arbeidsovereenkomsten en het verzoeken om algemeen verbindend verklaring in de mogelijkheid om ingevolge artikel 4 van de Wet op de loonvorming verplichte aanmeldingen van het sluiten, wijzigen of opzeggen van cao's elektronisch te verzenden. Op verzoek van vele cao-partijen voorziet hetzelfde Besluit vanaf 1 januari 2012 in de mogelijkheid om verzoeken tot algemeen verbindend verklaring van cao-bepalingen (avv) op elektronische wijze in te dienen. Op termijn zal ook het elektronisch indienen van bedenkingen tegen verzoeken om

¹⁰ Artikel 90 van de ZW jo. artikel 29b van de ZW.

algemeen verbindend verklaring mogelijk worden gemaakt. Inmiddels bedraagt het aandeel elektronisch ingediende cao-aanmeldingen ingevolge artikel 4 circa 95%. Het aandeel elektronisch ingediende avv-verzoeken ligt rond de 90%.

Met de wijzigingen van de artikelen 4, eerste lid, en 14 van de Wet op de loonvorming (onderdelen C en D) en de wijziging van artikel 4, tweede en derde lid, van de Wet op het algemeen verbindend en het onverbindend verklaren van bepalingen van collectieve arbeidsovereenkomsten wordt de formeel wettelijk vereiste basis gecreëerd om het bestuurlijk verkeer rond cao-aanmeldingen op grond van artikel 4 van de Wet op de loonvorming en verzoeken om algemeen verbindend verklaring van cao-bepalingen volledig langs elektronische weg te laten plaatsvinden. Volledig elektronisch verkeer verhoogt de bestuurlijke efficiency, en valt geheel binnen het Rijksbrede streven om bestuurlijk verkeer zoveel als mogelijk langs elektronische weg te laten verlopen.

Bij gelegenheid van het verplicht voorschrijven van het hier bedoelde elektronisch verkeer wordt een voorziening opgenomen voor bijzondere omstandigheden. Daarbij kan bijvoorbeeld gedacht worden aan een ontoereikende elektronische infrastructuur bij om avv-verzoekende partijen en netwerkstoringen.

Vanaf 1 januari 2013 voorzien ook de Regeling betreffende aanvragen op grond van de Wet verplichte deelneming in een bedrijfstakpensioenfonds 2000 en de Regeling verplichtstelling beroepspensioenregeling in de mogelijkheid om aanvragen tot verplichtstelling of aanvragen tot wijziging of (gedeeltelijke) intrekking van de verplichtstelling op elektronische wijze in te dienen.

Met de wijzigingen van de artikelen 2, vierde lid, 10, tweede lid, 11, zevende lid, 15, tweede lid, en 16, tweede lid, van de Wet verplichte deelneming in een bedrijfstakpensioenfonds 2000, en de wijzigingen van de artikelen 6, vierde lid, 9, vierde lid, 13, zesde lid, 16, tweede lid, en 18, tweede lid, van de Wet verplichte beroepspensioenregeling wordt de formeel wettelijk vereiste basis gecreëerd om het bestuurlijk verkeer rond verplichtstellingaanvragen en aanvragen om individuele ontheffingen volledig langs elektronische weg te kunnen laten plaats vinden.

Het ligt overigens in de rede dat het verplicht voorschrijven van het hier bedoelde elektronisch verkeer in de Regeling betreffende aanvragen op grond van de Wet verplichte deelneming in een bedrijfstakpensioenfonds 2000 en de Regeling verplichtstelling beroepspensioenregeling niet eerder zal plaatsvinden dan nadat het merendeel van de aanvragen al op vrijwillige basis elektronisch wordt ingediend. Bij die gelegenheid zal ook worden voorzien in een soortgelijke voorziening voor bijzondere omstandigheden als hiervoor is aangegeven.

Bij het voorgaande wordt opgemerkt dat met de voorgestelde wijzigingen wordt afgeweken van de algemene regeling voor het elektronische berichtenverkeer tussen burgers op grond van afdeling 2.3 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Hierin is onder meer geregeld dat een burger die een bericht wil verzenden aan een bestuursorgaan, ook wanneer het bestuursorgaan de elektronische weg daartoe heeft opengesteld, nog altijd de keuze heeft het bericht langs andere dan de elektronische weg te verzenden. De elektronische weg is dan ook nevenschikkend aan andere methoden van verzending. Ook is bepaald dat een bestuursorgaan een bericht pas elektronisch kan verzenden aan een burger indien die burger heeft kenbaar gemaakt voldoende bereikbaar te zijn via de elektronische weg. Deze bepalingen zijn slechts dan niet van toepassing indien daarvan bij wet wordt afgeweken.

Met de voorgestelde wijzigingen in de Wet op het algemeen verbindend en onverbindend verklaren van bepalingen van collectieve arbeidsovereenkomsten, de Wet op de loonvorming, Wet verplichte beroepspensioenregeling, Wet verplichte deelneming in een bedrijfstakpensioenfonds 2000

wordt afgeweken van de artikelen 2:13, 2:14 en 2:15 van de Awb, voor zover het gaat om het niet verplichte karakter van de elektronische communicatie.

ARTIKEL XXVII. WET OP DE ONDERNEMINGSRADEN

Onderdeel A (artikel 22)

Ingevolge artikel I, onderdeel D, onder 3, van de Wet van 26 juni 2013 tot aanpassing van de Wet op de ondernemingsraden in verband met wijziging van de financiering van het scholingssysteem voor leden van de ondernemingsraad en enkele andere wijzigingen van deze wet (Stb. 2013, 296) is de verwijzing in artikel 22, vierde lid, naar de artikelen 17 en 18 vervangen door een verwijzing naar de artikelen 17 en 18, eerste lid. Daarbij is het woord «artikel» vóór de aanduiding van de artikelnummers abusievelijk weggefallen. Dit wordt nu gecorrigeerd.

Onderdeel B (artikel 25)

In artikel 25, eerste lid, onderdeel m, wordt abusievelijk verwezen naar artikel 40, eerste lid, onderdeel c. Dit onderdeel is vervallen met ingang van 1 januari 2008 (Stb. 2007, 557). In dit onderdeel wordt voorgesteld de onjuiste verwijzing te laten vervallen.

ARTIKEL XXIX. WET OVERGANGSREGELING ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSVERZEKERING

Dit artikel bevat een technische aanpassing van verwijzingen als gevolg van de voorgestelde invoering van artikel 39c van de WAO.

ARTIKEL XXX. WET STRUCTUUR UITVOERINGSORGANISATIE WERK EN INKOMEN

Onderdeel A (artikel 30b)

In artikel 30b, eerste lid, onderdeel b, wordt de verouderde verwijzing naar artikel 1 en 10 van de Verordening betreffende het vrij verkeer van werknemers geactualiseerd. De genoemde verordening is inmiddels vervangen door een nieuwe verordening. Tevens is artikel 10 van de oude verordening, dat betrekking had op familieleden van EU-onderdanen, opgenomen in artikel 23 van Richtlijn 2004/38/EG. In onderdeel c van artikel 30b, eerste lid, wordt een eveneens verouderde verwijzing naar de Minister voor Immigratie en Asiel geactualiseerd.

Onderdeel B (artikel 32e)

Het UWV bepaalt op basis van het huidige artikel 32e voor de in dat artikel genoemde wetten welke berichten, wanneer onder de verplichte elektronische communicatie vallen en op welke manier er digitaal gecommuniceerd moet worden. Aangezien het digitaliseringsproces een grote mate van flexibiliteit vraagt, heeft het UWV ervoor gekozen om het kader hiervoor in de Beleidsregel elektronische communicatie UWV (Stcrt. 2012, 18590) op te nemen. In de bijlage bij deze beleidsregel wordt aangegeven welke berichten digitaal gecommuniceerd moeten worden en via welk kanaal. Die flexibiliteit is essentieel, omdat niet altijd lang van tevoren bepaald kan worden wanneer het UWV klaar is om een bepaalde berichtenstroom te digitaliseren. Er zijn voortdurend ontwikkelingen zowel binnen als buiten het UWV die aanpassingen nodig maken. Artikel 32e is aangepast in verband met de ambitie van het UWV om ook voor andere dan de thans aangewezen groepen digitale communicatie

mogelijk te maken. In verband daarmee is in het nieuwe voorgestelde artikel 32e gekozen voor de term «burgers». Deze term is overgenomen uit de Awb. De term «burger» is de tegenhanger van «bestuur». Onder de term «burger» vallen zowel categorieën burgers (natuurlijke personen) als werkgevers. Daarnaast wil het UWV in de toekomst ook beschikkingen digitaal kunnen verzenden.

De nieuw geformuleerde tekst biedt de noodzakelijke ruimte om de fasering van het digitaliseringsproces te bepalen en toe te groeien naar digitale communicatie voor in beginsel alle berichten, waarbij het UWV uiteraard rekening houdt met overheidsbrede ontwikkelingen. Door de bewoordingen «tenzij er naar het oordeel van het Uitvoeringsinstituut werknemers verzekeringen sprake is van (...)» in het eerste lid kan het UWV beleidsregels maken, waaruit blijkt welke communicatie wel en welke niet digitaal plaatsvindt.

Daarnaast is in het tweede lid een delegatiegrondslag opgenomen, waardoor de Minister regels kan stellen ten aanzien van de inrichting van de dienstverlening in het eerste lid.

Bij het voorgaande wordt opgemerkt dat met de voorgestelde wijzigingen wordt afgeweken van de algemene regeling voor het elektronische berichtenverkeer tussen burgers op grond van afdeling 2.3. van de Awb. Hierin is onder meer geregeld dat een burger die een bericht wil verzenden aan een bestuursorgaan, ook wanneer het bestuursorgaan de elektronische weg daartoe heeft opengesteld, nog altijd de keuze heeft het bericht langs andere dan de elektronische weg te verzenden. De elektronische weg is dan ook nevenschikkend aan andere methoden van verzending. Ook is bepaald dat een bestuursorgaan een bericht pas elektronisch kan verzenden aan een burger indien die burger heeft kenbaar gemaakt voldoende bereikbaar te zijn via de elektronische weg. Deze bepalingen zijn slechts dan niet van toepassing indien daarvan bij wet wordt afgeweken.

Met de voorgestelde wijziging van artikel 32e van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen wordt afgeweken van de artikelen 2:13, 2:14 en 2:15 van de Awb, voor zover het gaat om het niet verplichte karakter van de digitale communicatie.

Onderdeel C (artikel 72)

Bij de wijziging van de Wet SUWI die op 1 januari 2014 in werking is getreden, is de toevoeging van de colleges van burgemeester en wethouders die op 1 juli 2013 in werking was getreden abusievelijk ongedaan gemaakt. In dit onderdeel wordt voorgesteld dit te herstellen. Gelet op de omstandigheid dat de toevoeging abusievelijk is verwijderd, is het voornemen om aan deze wijziging terugwerkende kracht te verlenen tot en met de genoemde datum.

Onderdeel D (artikel 73)

In artikel 73, tiende lid, wordt abusievelijk gesproken over «haar administratie», waar zijn administratie bedoeld is. Dit wordt in dit onderdeel gecorrigeerd.

Onderdeel E (artikel 73a)

In artikel 73a, derde lid, staat als gevolg van een eerdere wetwijziging (Stb. 2013, 405) een redactionele fout (twee maal «voor»). Voorgesteld wordt dit in dit onderdeel te herstellen.

Onderdeel F (artikel 84)

Onder 1

In artikel 84, eerste lid, van de Wet SUWI zijn de strafbare feiten geduid die op grond van het tweede lid van dit artikel zijn aangemerkt als overtredingen. Dit lid is in overeenstemming met de wijzigingen van de artikelen waarnaar in dit lid wordt verwezen bij de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving die per 1 januari 2013 in werking is getreden. De desbetreffende strafbare feiten hebben betrekking op de overtreding van de inlichtingenplicht van de betrokkene bij de tenuitvoerlegging van de bestuurlijke boete en de terugvordering van ten onrechte betaalde uitkering. Met deze wijziging gaat het om een technische aanpassing en niet om een inhoudelijke wijziging. De inwerkingtreding van deze wijziging zal terugwerken tot en met 1 januari 2013 gelijk met de inwerkingtreding van voornoemde wet.

Onder 2

Met de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving die met ingang van 1 januari 2013 in werking is getreden is in de WWB, de IOAW en de IOAZ de bestuurlijke boete ingevoerd. Ook hierbij geldt de inlichtingenplicht van de betrokkene bij de tenuitvoerlegging van de bestuurlijke boete en de terugvordering van ten onrechte betaalde uitkering. In lijn met de strafbaarstelling van overtreding van deze inlichtingenplicht in de werknemersverzekeringen en volksverzekeringen worden overtredingen van deze inlichtingenplicht in de Participatiewet, IOAW en IOAZ eveneens aangemerkt als een strafbaar feit.

ARTIKEL XXXIII. WET WERK EN INKOMEN NAAR ARBEIDSVERMOGEN

Onderdelen A en D (artikelen 72 en 83)

De bevoegdheid tot uitvaardiging van een dwangbevel bestaat slechts indien zij bij de wet is toegekend (artikel 4:115 van de Awb). In artikel 79 van de WW is de bevoegdheid tot het uitvaardigen van een dwangbevel ter executie van een verhaal op de werkgever opgenomen. In de ZW en de Wet WIA ontbreekt deze bevoegdheid voor verhaal op de werkgever in artikel 63a van de ZW en de artikelen 72 en 83 van de Wet WIA. Dit betekent dat het UWV in die gevallen naar de civiele rechter moet voor het verkrijgen van een executoriale titel, wat hogere invorderingskosten met zich meebrengt. Om die reden wordt in de genoemde artikelen in de Wet WIA en ZW alsnog de bevoegdheid opgenomen om – evenals in de WW – vorderingen op werkgevers in te vorderen bij dwangbevel.

Onderdeel B (artikel 79a)

Zie de toelichting bij artikel I (artikel 24c van de AKW).

Onderdelen C en E (artikelen 82 en 84)

Aan de artikelen 82, eerste lid, en 84, eerste lid, van de Wet WIA is toegevoegd dat onder het eigenrisicodragen van WGA-uitkeringen mede worden begrepen de WGA-uitkeringen in aansluiting op een uitkering op grond van artikel 29, tweede lid, onderdeel b, van de ZW. Hierbij gaat het om de situatie, bedoeld in artikel 46 van de ZW, dat er ook recht op ziekgeld ontstaat voor degene die binnen vier weken na het einde van de dienstbetrekking arbeidsongeschikt wordt (nawerking). Voor de betaling van dergelijke WGA-uitkeringen is de werkgever die eigenrisico-

drager is eveneens aansprakelijk vanaf 1 januari 2016. Deze wijzigingen vloeien voort uit de Wet beperking ziekteverzuim en arbeidsongeschiktheid vangnetters. Op grond van deze wet heeft het eigenrisicodragen van het WGA-risico per 1 januari 2016 zowel betrekking op het WGA-risico van vaste werknemers als voor flexwerkers. In verband hiermee is bij deze wet per genoemde datum artikel 82, vierde lid, van de Wet WIA gewijzigd. Deze wijziging brengt met zich mee dat per genoemde datum WGA-uitkeringen van flexwerkers onder het eigenrisicodragen van het WGA-risico worden gebracht. Hierbij gaat het om WGA-uitkeringen in vervolg op een uitkering op grond van de ZW, met uitzondering van een aantal in het vierde lid aangegeven specifieke WGA-uitkeringen. Gelet op de redactie van het eerste lid zou het hierbij gaan om WGA-uitkeringen aan degenen die op de eerste dag van de bij die uitkering in acht genomen wachttijd tot de eigenrisicodrager in dienstbetrekking stonden. Dit brengt met zich dat WGA-uitkeringen aan degenen die eerder recht hadden op ziekengeld omdat die binnen vier weken na het einde van de dienstbetrekking arbeidsongeschikt zijn geworden (artikel 46 van de ZW; nawerking), niet onder het eigenrisicodragen worden begrepen. Dit is echter niet de bedoeling. Aangezien deze WGA-uitkeringen wel worden meegenomen bij de gedifferentieerde premie voor de Werkhervattingskas dienen deze WGA-uitkeringen ook onder het eigenrisicodragen van de WGA-lasten te vallen. Deze omissie wordt hierbij gecorrigeerd. Ook deze wijzigingen treden in werking met ingang van 1 januari 2016.

Onderdeel F (artikel 133j. Overgangsrecht in verband met overgang voorzieningen en subsidie)

Op grond van de vierde nota van wijziging bij de Invoeringswet Participatiewet zal een artikel worden ingevoegd in verband met de overgang van voorzieningen en subsidie (artikel VII, onderdeel I). In deze bepaling is een uitzondering gemaakt die zag op de in die nota van wijziging voorgestelde herbeoordeling van de Wajongers die na deze herbeoordeling zouden overgaan naar de Participatiewet. Voor die groep was in de Wajong voorzien in afzonderlijk overgangsrecht.

In de zesde nota van wijziging van de Invoeringswet Participatiewet is voorgesteld de herbeoordeling met de overgang naar gemeenten niet door te laten gaan. Artikel 133j is hierop abusievelijk niet aangepast. In dit onderdeel wordt voorgesteld dit te herstellen.

ARTIKEL XXXIV. WET WERK EN ZEKERHEID

Onderdeel A (artikel XXII)

In dit onderdeel worden een paar technische onvolkomenheden hersteld.

Onderdeel B (artikel XXIIa)

De beoogde datum van inwerkingtreding van de zogenoemde Calamiteitenregeling, welke in de plaats komt van de Regeling calamiteiten WW, is 1 april 2016. Dat geldt eveneens voor de daar onlosmakelijk mee verbonden artikelen I, onderdelen Ca, en XXVI, onderdeel C, van de Wwz. Het voorgestelde nieuwe overgangsrechtelijke artikel XXIIa van de Wwz maakt het mogelijk om, totdat de nieuwe Calamiteitenregeling in werking treedt, de huidige afwijkingsmogelijkheid van de loondoorbetalingsverplichting vanwege buitengewone natuurlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 18 van de WW te continueren.

Het eerste lid van artikel XXIIa van de Wwz regelt dat artikel 7:628, vijfde tot en met zevende lid, van het BW zoals dat luidde voor inwerkingtreding van artikel I, onderdeel C, van de Wwz van toepassing zou blijven op individuele arbeidsovereenkomsten die voor die inwerkingtreding tot stand

zijn gekomen. Aangezien de inwerkingtreding van dat onderdeel van de Wwz echter geen inhoudelijke wijziging aanbrengt in het vijfde lid van artikel 7:628, kan deze overgangsrechtelijke bepaling vervallen. Het blijft immers, ook na inwerkingtreding van de Wwz, mogelijk om de eerste zes maanden van de arbeidsovereenkomst bij schriftelijke overeenkomst (of regeling door of namens een daartoe bevoegd bestuursorgaan) af te wijken van de loondoorbetalingsplicht (op grond van het eerste lid van artikel 7:628) ten nadele van de werknemer. Het tweede lid van artikel XXIIa van de Wwz blijft inhoudelijk gehandhaafd maar wordt het eerste lid. Dit regelt dat collectieve arbeidsovereenkomsten (en regelingen door of namens een daartoe bevoegd bestuursorgaan) waarin op de dag waarop artikel I, onderdeel C, van de Wwz in werking treedt, al gebruik werd gemaakt van de ongelimiteerde mogelijkheid om (op grond van artikel 7:628, zevende lid, zoals luidde voor inwerkingtreding van Wwz) af te wijken van de loondoorbetalingsverplichting, bedoeld in het eerste lid van artikel 7:628, dat mogen blijven doen. Dat geldt ook voor arbeidsovereenkomsten die na inwerkingtreding van artikel I, onderdeel C, worden gesloten maar vallen onder een dergelijke cao of regeling. Deze overgangsrechtelijke mogelijkheid wordt geboden totdat de desbetreffende cao of regeling expireert of uiterlijk 18 maanden na de inwerkingtreding van artikel I, onderdeel C, van de Wwz.

Aangezien de beoogde datum van inwerkingtreding van artikel I, onderdeel C, 1 juli 2014 is, loopt het voorsz. overgangsrecht uiterlijk tot 1 januari 2016 (of zoveel eerder als de desbetreffende cao of regeling expireert). Derhalve is in dit wetsvoorstel nieuw voorgestelde overgangsrecht in het tweede lid noodzakelijk om de huidige praktijk te kunnen continueren met betrekking tot buitengewone natuurlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 18 WW totdat de nieuwe Calamiteitenregeling in werking treedt. In het nu voorgestelde tweede lid wordt, in aanvulling op het eerste lid, geregeld dat de mogelijkheid om conform het oude zevende lid van artikel 7:628 bij cao of regeling af te wijken van het eerste lid van artikel 7:628 blijft bestaan tot 1 april 2016 (de beoogde inwerkingtreding van artikel I, onderdeel Ca, van de Wwz) maar dit alleen voor zover deze afwijking betrekking heeft op buitengewone natuurlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 18 van de WW.

ARTIKEL XXXV. WET ZIEKTEVERZEKERING BES

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid paste tot 1 januari 2014 de tweejaarsperiode in artikel 5, eerste lid, van de Wet ziekteverzekering BES zo toe dat gekeken werd of iemand zich al eerder wegens dezelfde ziekteoorzaak had ziek gemeld. Was dat het geval en was sindsdien twee jaar verstreken, dan werd de uitkeringsaanvraag voor het ziekengeld afgewezen of beëindigd. De lengte van de ziekteperiode – en dus eventueel weer arbeidsgeschikt zijn in de tussenliggende periode – was hierbij niet relevant. Deze werkwijze kon tot uitkomsten leiden, die als ongewenst werden ervaren.

Artikel 5, eerste lid, van de Wet Ziekteverzekering BES biedt ook de ruimte voor een andere bevoegdheidsuitoefening. De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid heeft van deze ruimte gebruik van gemaakt en dit uitgewerkt in de Beleidsregel expiratie uitkering ziekengeld BES, die met ingang van 1 januari 2014 in werking is getreden. Einde van het uitkeringsrecht is nu pas aan de orde indien er sprake is van arbeidsongeschiktheid wegens ziekte die twee jaar onafgebroken duurt. Indien de werknemer op enig moment binnen de tweejaarsperiode weer hersteld is, geldt de lopende ziekteperiode als beëindigd. In geval van een nieuwe melding begint de tweejaarsperiode weer opnieuw te lopen, ook als het dezelfde ziekte(oorzaak) betreft, tenzij deze nieuwe ziekmelding plaatsvindt binnen vier weken na het einde van de eerdere ziekteperiode. In dat geval worden deze ziekteperiodes samengeteld voor de berekening van

de tweejaarsperiode. De aard van de ziekte is voor de toepassing van de eindigingsbepaling niet relevant. Deze gewijzigde werkwijze is in het voordeel van belanghebbende. Situaties waarin een cliënt door deze nieuwe werkwijze wordt benadeeld, zijn uitgesloten.

In dit onderdeel wordt voorgesteld om in artikel 5, eerste lid, van de Wet ziekteverzekering BES te verduidelijken dat bij het bepalen van de tweejaarsperiode wordt beoordeeld of er sprake is van onafgebroken arbeidsongeschiktheid. Indien de tweejaarsperiode gedurende ten minste vier weken is onderbroken, dan begint een nieuwe tweejaarsperiode te lopen wanneer betrokkene opnieuw arbeidsongeschikt is als gevolg van ziekte. Ten behoeve van de leesbaarheid van de voorgestelde wijziging van artikel 5, eerste lid, en op grond van wetgevingseconomische redenen is er voor gekozen dit artikellid in zijn geheel opnieuw vorm te geven.

ARTIKEL XXXVI. ZIEKTEWET

Onderdeel A (artikel 29)

Dit betreft een technische aanpassing. De wijziging hangt samen met artikel XXVIII, A, van de Wwz; de beoogde datum van inwerkingtreding hiervan is 1 juli 2015.

Onderdeel B (artikel 30)

Met de invoering van de Wwz is de definitie van passende arbeid en de grondslag voor lagere regelgeving aangepast. Met deze wijzigingen wordt die bepaling uitgebreid. Ten eerste wordt nu expliciet in het artikel bepaald dat arbeid die aansluit op de arbeid waaruit de werknemer ziek is geworden, passend is gedurende de eerste zes maanden waarin ziekengeld wordt genoten. De uitwerking hiervan vindt plaats in een besluit, hierbij spelen het niveau van werk en opleiding, het loon en de reistijd een rol.

Daarnaast wordt met de toevoeging aan het vijfde lid een grondslag opgenomen om in dat besluit te regelen dat wanneer er naast een ZW-recht een WW-recht ontstaat, wanneer er een tweede WW-recht ontstaat, of wanneer de werknemer tijdens een WW-recht ziek wordt (en dus recht krijgt op ziekengeld), er geen nieuwe periode van zes maanden ontstaat (waarin gezocht mag worden naar arbeid die aansluit bij de arbeid waaruit de ziekte is ontstaan) maar dat in dat geval de periodes worden samengeteld, of wanneer de rechten tegelijkertijd bestaan, de oorspronkelijke periode blijft doorlopen.

Deze wijziging zal pas van kracht worden na de inwerkingtreding van artikel XXVIII, onderdeel B, van de Wwz. De beoogde inwerkingtredingsdatum daarvan is 1 juli 2015.

Onderdeel C (artikel 34)

Zie de toelichting bij artikel I (artikel 24c, eerste lid, van de AKW).

Onderdeel D (artikel 63a)

Zie de toelichting bij artikel XXXIII, onderdelen A en D (artikelen 72 en 83 van de Wet WIA).

Onderdeel E (artikel 65)

Dit onderdeel bevat een technische aanpassing van verwijzingen als gevolg van de voorgestelde invoering van artikel 39c van de WAO.

Door dit onderdeel wordt bewerkstelligd dat artikel 29, zevende lid, van de ZW zoals dat gold voor inwerkingtreding van de Wwz, van toepassing blijft op de werknemer wiens eerste dag van werkloosheid gelegen is voor de inwerkingtreding van onderdeel A van artikel XXVIII van de Wwz. Om ervoor te zorgen dat het dagloon kan worden vastgesteld overeenkomstig de regels die voor die inwerkingtreding golden, worden ook de artikelen 15 en 16 van de ZW en de daarop berustende bepalingen, in het bijzonder het Dagloonbesluit werknemersverzekeringen, zoals deze luiden voor die inwerkingtreding, van toepassing verklaard. Het vervallen van «uitkering van» is een technische aanpassing.

ARTIKEL XXXVII. INWERKINGTREDING

Het voornemen is de artikelen van deze wet in werking te laten treden met ingang van 1 januari 2015, met uitzondering van de onderstaande artikelen en onderdelen, waarvoor een afwijkende beoogde datum van inwerkingtreding geldt. Zie voor de toelichting van de verschillende tijdstippen van inwerkingtreding en de bij bepaalde artikelen en onderdelen voorgestelde terugwerkende kracht de toelichting bij de desbetreffende onderdelen.

Artikel II, onderdelen A en B (artikelen 14 en 16 van de Anw), treedt in werking met ingang van 1 april 2015. Artikel II, onderdeel C (artikel 17 van de Anw), treedt in werking met ingang van 1 juli 2015.

Artikel V (artikel 7 van de Arbeidsomstandighedenwet), treedt in werking met ingang van 1 juni 2015.

Beoogd wordt om artikel VI, onderdelen A en T (artikelen 7:628 en 7:727 van het BW), in werking te laten treden met ingang van 1 januari 2015.

Hierbij geldt voor onderdeel A dat dit alleen in werking zal treden als artikel I, onderdeel C, van de Wwz in werking is getreden. Ook artikel XXXIV (Wwz) zal met ingang van 1 januari 2015 in werking treden onder voorwaarde dat artikel I, onderdeel C, van de Wwz in werking is getreden. De overige onderdelen van artikel VI treden in werking met ingang van 1 juli 2015, wederom alleen indien de onderdelen van de Wwz in werking zijn getreden die betrekking hebben op de herziening van het ontslagrecht. Deze laatste beoogde datum van inwerkingtreding geldt onder dezelfde voorwaarde eveneens voor artikel XXI (WMCO).

Beoogd wordt om artikel X, onderdeel A (artikel 2 van de TW), in werking te laten treden op 1 juli 2016.

Beoogd wordt om artikel XI, onderdelen A, C, D, G, J, L, M, R en S (artikelen 1b, 20, 24, 27, 41, 43, 47, 130z en 130aa van de WW), artikel XXXVI, onderdelen A, B en F (artikelen 29, 30 en 102 van de ZW) en artikel XIV, onderdeel B (artikel 3:13 van de Wazo), per 1 juli 2015 in werking te laten treden. Deze onderdelen zullen alleen in werking treden indien de artikelen XXVI, onderdeel S, en XXVIII, onderdeel B, van de Wwz in werking zijn getreden.

Artikel XI, onderdelen F en K (artikelen 26a en 42a van de WW), en artikel XIV, onderdeel A (artikel 3:13 van de Wazo) werken terug tot en met 1 januari 2013.

Beoogd wordt om artikel XI, onderdelen N, O en U (artikelen 64, 65 en 130cc van de WW) in werking te laten treden met ingang van 1 januari 2016. Deze onderdelen zullen in werking treden, indien artikel XXVI, onderdelen X, Y en EE, artikel 130cc, van de Wwz in werking zijn getreden. Beoogd wordt om artikel XI, onderdelen T en V (artikelen 130bb en 130dd van de WW), in werking te laten treden met ingang van 1 april 2016. Deze onderdelen zullen in werking treden indien de in artikel XXVI, onderdeel EE, genoemde artikelen 130bb en 130dd, van de Wwz in werking zijn getreden.

Artikel XVII, onderdeel A, onder 2 (artikel 28 van de Wfsv), werkt terug tot en met 1 januari 2014.
Artikel XVII, onderdeel E (artikel 117b van de Wfsv), werkt terug tot en met 1 januari 2014.
Artikel XVIII, onderdeel A (artikel 5 van de IOAZ), en artikel XIX, onderdeel A (artikel 5 van de IOAW), treden in werking met ingang van 1 juli 2015.
Artikel XX, onderdeel B (artikel 1.10 van de Wko), werkt terug tot en met 1 januari 2014.
Artikel XXII (artikel 18p van de WML) werkt terug tot en met 1 januari 2014.
Artikel XXX, onderdeel C (artikel 72 van de Wet SUWI), werkt terug tot en met 1 juli 2013.
Artikel XXX, onderdeel F, onder 1 (artikel 84 van de Wet SUWI), werkt terug tot en met 1 januari 2013.
Artikel XXXIII, onderdelen C en E (artikel 82 en 84 van de Wet WIA), treedt in werking met ingang van 1 januari 2016.

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
L.F. Asscher